
ماہکان

(گدار)

آدم

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

www.balochiacademy.org

Email: balochiacademy@gmail.com

© بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

(انسٹریٹ ایڈیشن)

کتابء نام : ماہکان

نڈکار : آدم

پرنٹرز : شوکت برادرز پریس، کراچی

اولی چاپ : 2017

نہاد : 100 کلدار

ISBN # 978-969-680-036-1

نامدات

منی زہگ

تیلیانء

نامء

پیشگال

دنیا ۽ تہا ہمک مردم ۽ را یک نہ یک مول ۽ مرادے ماں دل ۽ بیت،
 آئی ۽ تب ۽ مارشت گوں یک انچیں چیزے ۽ بندوک بنت کہ آئی ۽ سرجم کنگ ۽
 داں آتاہیری ۽ نشت نہ کنت، بازیں مردماناں زر ۽ مال ۽ تمہا بیت، لہتیں
 مردماں وانگ ۽ زانگ ۽ تمہا، لہتیں مردماناں دومی ۽ کارانی حراب کنگ ۽ وش
 رسیت، ۽ لہتیں مردم ہنچو بے تمائی ۽ مریت ۽ گار بیت۔ منی ہم یک تمایے است
 انت کہ مرگ ۽ ساری ۽ پہ قوم ۽ راج ۽ یک یاتے یل بدیاں دانکہ راجد پتر ۽ تہا
 اگاں مزنیں ناماں ناگڈان انچائیں ناماں گوں شمار بہ باں، منی مول ۽ مراد گوں
 اے گدار ۽ نبشتہ ۽ کنگ ۽ ہمیش بوتگ۔ اے منی اولی گدار انت ۽ اومیت کناں
 کہ وانوکاں دوست بیت ۽ بلوچی لبزانک ۽ تہا یک گیشی ۽ کاریت، چنائی ۽ من
 ندکارے نیاں بلتے لہتیں انچیں جاوراں مناند چست کنگ ۽ لاچار کنگ،
 آکسہاں دگہ برے گوں وانوکاں بیان کناں اے کسہ منی مارشتانی ۽ منے چاگرد ۽
 جاورانی پشدر ۽ انت اگاں چہ اے گدار من دیرانت نبشتگ بلتے منے ہند ۽ جاور
 انگت ۽ ہماوڑ انت۔

ہما مردم کہ بلوچ، بلوچی ۽ بلوچستان ۽ دوست داریت داں آئی ۽ سراالم
 انت کہ آپہ قوم ۽ راج ۽ چیزے بکنت ۽ بروت، منی دست ۽ دگہ زہے جنگ نہ
 بیت بلتے ہے گدار ۽ دروشم ۽ وتی بہرگ ۽ دنیگ ۽ جہد کنگ، منی واہگ ہمیش

انت کہ مردم باید دری زبانی ہمرائی ء و تی چند ء زبان ء بابت ء سر پد بہ بیت ء
 آئی ء تہا نبشتہ بکنت دانکہ آوکیں و ہد ء آئی ء زبان ء لبزانک گار ء بیگوئی ء تہا مہ
 روت بلکیں چور و چ ء رژناہ بہ بیت ، گوں ہے دانکاں امیت کناں کہ اے
 کسانیں جہد شرگداراں دوست بیت ء منی دلہڈی کنگ بیت ، اے کار ء تہا منی
 چک ، منی بزات ، بالاچ حمید نور ء ہم منت ء گراں کہ آئی ء منا گیشتر زور داتگ کہ
 گدار ء سرجم بہ کن ء چاپے بہ کن اگاں آئی ء سکین گون مہ بوتیں بلکیں اے گدار
 انگت لہتیں و ہداں چاپ مہ بوتیں بلے ہمائی ء واہگ ء پدا اے گدار وانوکانی
 دست ء انت ۔

آدم (شے برکت علی)

لیکچر آف انگلش

عطا شاد ڈگری کالج تربت

2/7/2016

(1)

”منی نام ماہکان انت، بلتے مردماں منی نام ملوک ایر کتگ۔ داں سورء پیسراگاں کسے ء منی نام زانتگ گڈاں آ منی مات ء پت بوتگ انت۔ سورء رند منی لوگ واجہ وشدل ء منی لوگ ء مردماں مدام من ء ملوک ء نام ء توار کتگ، اے دگہ دنیا من ء ماہکان گوشتیت ء منی مستریں بزات برے ماہکان ء گیشتر ملوک ء نام ء توار کن انت۔

من وتی لوگ واجہ ء دومی لوگی آں۔ منی اپوگ ء سانگ گوں وشدل ء شش سال پیسرا بوتگ ء آئی ء سندچ من مستر انت ء آدوچک ء مات انت آئی ء دوہیں چک بچک انت۔ منی سور پاری سال ء ایرہت ء بوتگ ات ء نون دگہ گرماگے پیداک انت۔ من وتی پت ء لوگ ء پتہ وتی کستریں برات ء یک گہارے ء منا یک براتے چہ دومی مات ء است انت۔ منی مات بیران بوتگ ء نون لوگ ء منی ماتو ء پت انت، پت گیشتر نادراہ انت ء پیری ء جتگ پروشتگ۔ منی برات میر آباد ء کماش ء کہدہ انت۔ منی لوگ واجہ وشدل تیگاپ ء میر انت۔

تیگاپ چہ میر آباد ء دوگھنٹہ ء راہ بیت، بلتے اگاں کسے پندء بروت داں نیم بیل ء سے گھنٹہ ء دگہ راہے کور ء چہ روت بزوں سردکی، ماتلان، جگری ء پدا شولی ء ڈاٹ ء ہما دیم۔ اے مات بندزکی انت کہ میر آباد میتاپ ء تیگاپ ء

دل ء انت۔ منی دل الم پہ وت ء روت بلئے من ء وتی قوم دوست انت۔ من نباں پرواہ نیست اگاں منی قوم ایمنی ء زندگ بہ بیت باز انت۔ منی راہ گرانی ء دیم ء روت ء منی پگر پہ ارزانی ء پہ وتی راج ء قوم ء ہاتر ء قربان بوت کنت۔“

”من ہے چرتانی تہا ات انت کہ دور اُشترے ظاہر بوت، اے جنگیانی اشتر ات۔ اگاں دگہ ودے بوت انت، دگہ جاہے، دگہ مردے بوت انت، منانہ ترس ات کہ ترس ات، مرگ المی انت بلئے منی مرگ ء شوہاز منی جند ات۔ نہ من ء اے بلاہ داشت کنت نئے دل ء وہم ء گمان۔ راہ منی ایر انت روگ پشت کپتگ ء من دل ء جزماں منزل ء الم ء سر باں۔“

ماہکان ایمنی لوٹیت گردیت اے نزانن زند ء مراد پیلو نہ بنت۔ ماہکان ء حیال پدا پہ بیگاہ ء شت اے گپ ء رادنیگا ساعتے نہ بوتگ ات ء وشی ہر نیمگ ء گوارگ ء ات انت۔ دو شیکیں شپ ء آگہی ء کس حساب ء نیارگ ء ات کس ء دم برگ ء اوں نام نہ گپت، وشیں ساعت ء وشیں دم برگ۔ دو شی دانڈلی ات ء شپی ہنی بند انت، بلئے طالع ء دگہ چیزے دل ات ہدک، نقیبو، داں ماہکان ہوشی ات پت ء چک روچے ہزار رند ء دیم ء کپت انت۔ ہدک نام ء کارند ہے ات بلئے آئیگی جاہ ہر دل ء تہا ات۔ مرچیکیں روچ ء ساری ماہکان ء دل ء نہ اتلگ کہ آمردین آدمے یا جنینے۔ اگاں مردین آدم ات گڈا درآمدات ماہکان دست داشت انت ء دیست کہ ہسبتان ء دست ء تپنگے ء آئی ء زدے مُشت کتگ دراہیں جنین آدم حُشک ء حیران بوت انت ہسبتان تو پک چگل کت پہ ہدک ء ماہکان بلئے آہنچوش زہر ء پترت کہ تو پک چہ سر ء گوست ء شت پشت ء کاپرا لگت۔ ہسبتان شت پہ بان ء نیمگ ء، مراد بی بی وتی ماتوئی

جاگہ ء ماہکان ء گران کت جہلگ ء راہ دات ء آئی ء پہ زہر گشت کہ ”تو ماتی
 چکے نبوت ءے نوں ترامات ء نیارت، شوم روچ، تو مرتگ ءے، وت مرے ء
 جہانے اول کشتے گوں“۔

آئی ء ماہکان جہلگ ء راہ دات ء وت ہے گشان بوت کہ اے جنین
 پمن قیامتے ات ماہکان شوم روچ ء قیامتے ات۔

(2)

ہیبتان چوکہ وتی ہلک ۽ کماش ۽ مسترات ۽ مرادوتی ٹک ۽ سرداراگاں
چونوں مرادتحت ۽ کلنڈا کپتگ اگاں کسے آئی بے ہج بگوشیت راست بیت۔

آباران زئی ۽ ٹک ۽ چہ وتی پت ۽ پیرکی جاہاں لڈت ۽ میر آباد ۽ شت
انت۔ وتی مہانداری ۽ زہم جنی ۽ نامدارات انت مرچی نگہت ۽ سور ۽ ہنی بند
انت ۽ ہیبتانی وشتیان ۽ جاگہ نیست۔ ہیبتان وتی پت ۽ مستریں زہگ ات۔
آئی ۽ ایوک مستریں گہارے است ات۔ دستانی باسک ۽ گدان چہ ظاہر بیت کہ
جناوری زورے مان تب آئی ۽ ترندات گڈ امردماں زانت کہ مردے ۽ دیم پہ دیم
انت آئی پٹان ۽ یک اسپتیں ٹالے مان نیست ات۔ دیم پہ زالبولانی بان ۽ روگ
۽ ات کہ نگہت ۽ توپکے دات کہ برے گوں بان ۽ ایرے کن۔ ہیبتان کہ گلام
چوٹ ۽ پرترات ۽ ہرگور ۽ چارات کہ جنین آدم ات انت۔ گوشے دنیا ۽ جنین آدم ۽
وادگہ مخلوق نیست ات۔ چاریں بان ۽ برانڈ لوڈ ات انت دیم ۽ برزیں کاپرے
ات شپ ۽ کاپرے ۽ روچ ۽ چاپرے ۽ کارادنت یک چاتے ۽ گنرے دورزرباری کش
۽ انت کہ چوکائی انت۔ بانانی دیم جہلاد انت ۽ غلام چوٹ گوریچانی نیمگ ۽ ات
جاگہ برزات دیما بیتگ تالان انت رودراتکی نیمگ ۽ درے چات ۽ کر ۽ انت۔
غلام چوٹے پر نیست زرباری نیمگ ۽ کوہ شمری ۽ ظاہر انت اے برزادی درپہ
کوچگ ۽ کوہ ۽ واست ۽ انت کہ کوچگ رودراتک ۽ کوہ زربار ۽ ات انت۔
اے گساں پد بیتگ ہلاس بیت۔

ہیبیتان دیم پہ غلام چوٹ ء روگ ء ات کہ آئی ء دیست کہ ہڈک سپتے
 گوشت بلور ء ماہکان ء دینگ ء ات آئی ء حیال کت کہ دگہ روچ ء دگہ جاہ ء دگہ
 مردے بوت انت بلتے ایش نبوت۔ ہیبیتان وشی ء روچاں بے حال کتگ ات
 تو پک پدا آئی ء ہدکی دیم ء ٹال کت ء گوشت کہ ”مرچی تئی زند ء گڈی روچ
 انت“، بلتے ماہکان دیم ء دور کت ء گشت ”للا ہڈک ء مجن“، حداء بچار۔۔۔
 ہیبیتان ء تو پک ء زد مشت کت کہ دوئیں بہ مرانت بلتے تیر ء توار نہ کت۔
 تو پک ء تیر مان نیست ات چوں آس بارت۔ ہیبیتان تو پک چگل کت کہ بل
 یے ماہکان یا ہدکی سرا بہ لگت ات بلتے کسی سر ء نہ لگت ء دہ گام ء دور کا پر ء
 لگت۔ ہے گنوکی ء ہیبیتان دیم پہ بان ء شت، مراد بی بی کا پر ء کش ء اوشتوک
 ات آئی ء تو پک دیست زانتے کہ چے بوتگ، میدان میدان ء ماہکان ء گران
 کت ء برزادی دپ ء برت کہ اد ء مچی نیست ات رہ رواجی لدی ء گشت ”اے
 راہ ء چہ در کپ“۔ مراد بی بی لوگ ء دپی بست ء کڑی کت۔ ہیبیتان بان ء
 پترت ء اے دیم ء آدیم ء چارت یے پدا آئی ء چم زہم ء کپنتت زہم چہ مشت ء
 گپت ء ڈن ء دراتک لدی حُشک ء حدات چوسنگ ء سیاہ وتی جاہ ء نہ سُر ات۔
 ہیبیتان ڈڈریں جیگ ء چپت کت ء تیزی ء وتی سگار بزرگ ء دل بند ء چاک
 دات۔ جنین آدمان کسے ء نزاننگ ات چے بوہگ ء انت، آہ ء زاری بنا بوت
 بلور ء ہما وڑ ء دست ء سُر ات ء نشنگ ات نہ گزیوگ ء ات نگبہت چہ مردین
 آدمان اولی ات کہ ظاہر بوت۔ برات ء دست گپت تہہ ء برت پدا لدی اتک ء
 گشانے مرتگیں مرد ء جون ء سُر ایر کت۔ دستے پہ بلور شہار دات بلتے دست بلور ء
 رسگ ء ساری اوشتات۔ لدی کہ پہ برز ء بالادی ء نام ات بلتے لرزگ ء ات کہ

چے پریات بکنت۔ کئی دراوتی پریات ء بہ بارت کئے ظالم ء کئے بزرگ ات
 اے اولی رند نہ ات کہ لدی ء ارس ریبتگک ات انت ء اے دروگیں ارس انت
 گشان کپتگ ات۔ اے دروگیں تسلہ پہ کئی واست ء ات انت پدا اے و ترمپانی
 اول سرات دیم ء حد اجیر بکنت۔ بلوچانی گورا اے دروگیں تسلہ وت ء را ء دگر ء
 باز رند ء دنیگ بنت گپ ء و گوات بارت بلتے ہر دمگ ء بارت یے۔

دمانے نگوست مردین آدم مچ بوت انت۔ کمتراں وتی کمی پیش داشت
 نقیبو گشت کہ ”اے اولی رند نہ ات بزرگ سزاوار بوتگ۔ یکے ء گشت ”اللہ داد،
 صالک ء بگوش لوگ ء بند ء کریم بخش ء بگوش مسیت ء روت حافظ ء حال دنت۔“
 اسے یک کسہ یے پہ آلم ء بلتے پہ مات ء گہاراں یک بے باوریں
 جاوے ات۔

دیر نہ بوت نگبہت دراتک ء امام بخش ء توارے جت، امام بخش
 کسہ آرت ء گشت ”سبز ل ء توار پر کن گوں وتی گریوگ ء آہ زاری ء وتی لوگ ء
 بدار، برو آجاہ ء کہ حونی ترمپ ربتگک ات آسنگ ء حاک حونی انت آپ برتیج“
 دیر نہ بوت کہ قاصد ہر جاہ ء روان بوتان ایشاں رودین شکاری گوں وتی ہمراہ ء
 کت رودیں شکاری وتی گر کی ء توسیپ ء گوں دروگاں کت، ہیبیتان دراتک چہ
 بان ء بلتے نوں چار مردماں گوں ہیبیتان اوشتاگک ات ”رودین من ترا بے سوبی ء
 ہچبرندیستگ من ہے امیت داریں کہ بے سوب نہ نبے اے رندی من وتی نام ء
 وتی پت ء پیر کی نام ء تئی میار ء دیگ ء اوں۔“ ہیبیتان رودین ء گشت ”الک

درانہ بیت؟“۔ اے جست آئی ء چہ وتی کش ء ورنا ء راکت بلئے آوتی سالونکی ء
 موجان ات آئی ء نزان ت چے بگوشیں آئی ء اے دیم ء آدیما سرے تر اینت کہ
 کجا بچاریں“ رودین گشت ”من کلوه داتگ انت۔“

مردے لوگ ء پترت چہ گوریچانی دپ ء اے مردسک پریشان ات
 آئی ء رایک سی تیری یے بڈہ ات سلا مے دات۔ ”اللہ داد تو ء رودین دیر مکن
 ات ہیببتان سلام علیک نہ کت ء گشت رودین دیم دات پہ گوریچانی در ء ہیببتان
 گشت ”چدا بروئیت دست ء رودراتکی نیمگ ء دپ ء ٹل کت رودین گوں اللہ
 داد چہ پل ء دراتک ء گار بوت انت ہیببتان نگبہت ء جست کت ”مئے انوں
 ساڑیلگیں مردم بازانت؟“

نگبہت گشت ”ہبده نپرانت چار اش انت بئے نہ انت ہیببتان
 پدا جست کت چاریں میتگاں مردم اتلگ انت؟“۔ نگبہت ء گشت ”مردم
 راہ داتگ انت امیت انت کائینت اولی رند ء سیمی مرد ء گپے کت وشدل ء
 حال بدیاں؟“

یک کلوه بے سینیں مرداں ترک ء توار نہ کت، پدا نگبہت گشت
 ”سنجران تو برو بچار تیر ء تو پنگ چنکس است؟“ وشدل خان بے وتی بیر ء نہ بیت
 ء غیرت ء ننگ ء آکس ء پجانیا ریت۔“

اے و ہد زوتان زوت بگوزیت شتر تر انت۔ سنجران دیم پہ زرباری کش ء
 بان ء شت پدا اتک ء گشت نے مئے کرا چار گاڑی انت، سے گاڑی واجہ کریم
 داد ء گور ء است۔ اشتر پنچ انت ء سے دانگ باندا ت ء سر بیت۔ ایشانی دو واجہ

کریم دادء گون۔ وشدل خان کوسگے ء کوسگ سک سیرانت“ سیمی مردء گشت۔

”گڈامن آہانی سیری ء بازی ء بترسان، ہیبیتان وتی برات ء گشت“۔

امام بخش گون سے مردماں ظاہر بوت یک پیریں مردے ات، اے کریم داد

انت مردان ء اولی لوگی ء برات ء آئیگی ہمراہ آئیگی دوئیں چک دوست جان ء

ارمان انت سلام علیکم ہیبیتان پیش سلام بیت“۔ ”علیکم السلام امام بخش ء دوست

جان ء ارمان سلام جواب دات۔ کریم داد جست کت پت چون انت؟۔

ہیبیتان گشت ”پت دست ء گرگ ء سرا انت نوں ہچ میم ہم نہ کنت چماں

جواب داتگ“۔ کجام لوگ ء انت دیم ء پہ باناں دنت“ واجہ توکی لوگ ء انت چکے

کرا انت نگبہت خان گشت۔ بان ء دپ ء جنین درآہاں بنت رندرندی ء لدی

درکیت کریم داد لدی ء جست کنت ”شما شری ء جوڑ ء وش ے“ لدی گریوگان

داشت نہ کت ء گریوگے بنا کت ہے دمان ء بان ء تہا چہ توارے کیت

”مروارلدی ء برات تہا یک جنکے واتریت ء لدی ء دست ء گپت بارت۔ کریم

داد بان ء پتریت یک مردے تحت ء سراسر جا ء تکہ انت نشنگ آئیگی کش ء مراد

بی بی انت ء یک کسانیں چارده سالی بچکے لوگ ء انت نگبہت خان بچک ء را

گشت ”برو چاہے آپے شوہاز کن“ کریم داد گشت ”بل آپ ء چاہ ء“ کسانیں

شش سالی بچکے تچان ء کیت پہ کریم داد ء یک جنین آدم یے پشت ء نندایت

ہیبیتان گشت ”صد گنج وتی چک ء بدار“ چک ہیبیتان ء گندیت پہ صد گنج ء روت

صد گنج گون چک ء درکپگ ء روت درکپیت۔ مردان ء مراد بی بی گشت ئی واجہ

کریم دادانت؟ مردان کریم داد ء چے جبر گپت۔

کریم داد گشت ”مردم مچ انت باریں تو اتک کن ے دیوان ء پہ

گمناکیں دلے ۽ مردان گشت ”بچار کریم دادمن اے دگہ دوری ۽ مارا ساعتے نقیبو
گون گوازیگی انت دگہ ہرچی رند ۽ من ۽ برایت ۔ اود ۽ ہیبیتان گشت ابا۔۔۔۔
کریم داد دست ۽ چست کنت ہیبیتان ۽ گپ ۽ ہلاس بہ بیت کریم داد گشت ”
مردان پاد ۽ رویں ہیبیتان وتی پت ۽ دست گپت پادکت ۔ مراد بی بی جوڑی یے
سواس مردان ۽ پاداں سک دات مردان سواساں پاد ۽ کنت ٹولی درکیت چہ بان ۽
درستاں وتی دیم گوریچانی در ۽ کت“ ۔

(3)

رودین ء اللہ داد چہ ڈن ء ظاہر بوت انت مراد بی بی دیست ء اوشتات
 وش اتک ء پد مراد بی بی دیم گوں رودین ء دات ء گشت ” جنین آدم میار ابرتاں
 مہمان بلوچانی باہوٹ انت مرد ء قول مرد ء عزت نیکی یے بکن مرچی تو راجانی
 کماش ء اے چکاساں وتی نام ء ایر کن پہ رندیگاں “۔ رودین گشت ” پیری مئے
 گناہ نہ انت ء سر پدی ء پنت نلوٹاں؟ نمیران چہ بے امیت کس مہ بیت ذات ء
 رحمان وشیاں وت کاریت گرانیں ساعتاں صبر کنگی انت “۔ اللہ داد گشت ” زوت
 کن نا کو ہر دوئیں گاماں ایر کیاں بنیت۔

وشدل تیاری ء ات کہ وسرک ء نکاح ء چون سر بہ بیت ء ساعتے ء
 درگیجگ اوں گران ات یازدہ میتگ ء کماش ہر کس یے ء ہڑ ء جنجال یے گپت
 وشدل ء ڈاک ء ساڑی بیت۔ کوسگ اے دمگ ء مستریں قوم انت کوسگ ء
 ابیداگاں دگہ ٹک یے اے جاہاں آباد انت گڑا آچشیں نام یے ندرایت۔ پدا
 بازیں کارے شہر تیچ انت ء یلہ انت پہ چارگ ء نزارگ ء وشدل خان ہے حال ء
 گماناں گارات کہ بدیں حالے اتک ء سر بوت کہ آئیگی دوست، سری دمب ء
 کماش میر محبت خان ہپت نپرا ڈک ء دپ ء اوشتوک انت۔ آئی اے گپ
 پد رکت کہ مئے سرا جنجالے اتلگ دگہ راہ نیست بس ہے یکیں راہ انت۔ وتی
 زند ء قسمت ء نسیب ء چکاس انت وشدل سہت یے ہاموش بوت پدا جست یے

کت کس اس چنت مردم در کار بیت پتتا مردم ء گیشتر من شو ہا ز کت نہ کن انت ۔
منی بازیں مردم یے ڈن ء دراں انت ۔ منے یکیں توار ء دوسد مردم کیت انت ۔

وشدل : توگوں وتی مردماں سری جاڑان ء بگردیم ترمرومن ء دہ مردم بدے
من کور ء کشک ء دیم پہ میر آباد کائیں ۔

محبت خان : دہ مردم کم انت توگوں وت ء بیست نہر برگون ۔ اے مردم تیار
انت ۔

وشدل خان : انوں دیر گوستگ ، محبت خان حال دات کہ تئی کس اس دہ
بیت ۔

”من چه تو نیم ساعت پیس دو کوپ ء سرباں“ ۔

محبت خان : لشکر اے کشک ء چه سکن پیدا ک انت ۔

وشدل : اے گپ ء ہچ شک نیست بلے منی منزل سروسی ء شولی ء
ڈاٹ انت من اے زال ء چه کس یے ء کمتر نزانیں ۔ وتی مردماں بگوش پیش
دست مہ بیت ۔ محبت خان وت سر ء سر پدی یے ندرایت بدیں ء روچاں حد
وت چه قوم ء دور بکنت ۔

وشدل در کپیت ڈن ء تہاری ء مانشانگ ات یکیں روژنائیں گس
ہما یگی انت کہ گیشتر روژنائی ہو دچہ در ء ظاہر بوہگ ء انت وشدل مردماں گوں
دست ء درو کنت ۔ چیری دمب ء مردم اتلگ ء ساڑی انت ہنچوش کہ سری
دمب ء مردم است ء موجود انت نوں مردم باز انت ۔

وشدل : اے باز مردم انت ، پنجاہ ء گیش مردم مہ برگوں ۔

محبت خان : وشدل خان چشی ء دیر بیت اگاں ما ہنچو کم ء زیاتیں مردم
بکناں -

وشدل : منی مردم شتر تر انت ء منی سلا اد ء دگہ قوم ء ٹک ء گوں نیست -
من جنگ ء شدت ء نلوٹاں بلتے اے جنگ کہ اتلگ ء سر انت پشت تے دات
اول نہ کنناں اے جنگ ء بلاسی ء من شتر زاناں ہرچ پیم بکن نکس منی بیت -

ہر چنت کہ کم بہ بیت ء من کم ترکت یے کنناں ، منی نکس کم بیت - منی
گشگ ہمیش انت کہ پیش دست مہ بے دوسد ء جاہ ء پنجاہ مردم باز انت - آدگہ
میتگاں حال ء سر کن بلتے مردماں ایوک بگوش ات وتی سلاہاں سر ء چیر ء بکن
ایت ء وپس ات - ہنچو کہ پہ شما کار کپیت وشدل خان قاصد ء دیم دنت - سری
دمب ء چیری دمب ء تیگاپ ء مہلوک باز انت پہ ہمراہ داری ء اے دگہ کوسگ
ء دگہ انت ادا وشدل خان توار جنت دو ء سے ہزار مردم پاد کیت -

باران زئی ء میر آباد ء ہنچو مردم کج انت کہ پاد بیت ء کوسگ ء جنگ ء
بزوریت - آوں بلوچ انت جنگ ء پشت نہ دیاں بلتے اے جنگ پہ یکیں جبرا
پابند انت او وشدل نلوٹیت گپ چد ء دیمتر بکنز بیت بروت - محبت خان؟ مردے
توار جنت کہ میریں تو پنجاہ ورناشوہاز کن ء بچار چنت گاڑی ء کار بیت من تئی پداں
پیداک اوں شما برایت کلگ ء بنٹ ء بگرات ء وتی بچکان بگوش ات پیش دست
مہ بنیت دیم ء گوں تو بچاروت راہ گر ء دیم ء سے ء چار اشتر راہ دے گوں آپنداں
باران زئی ء شکاری آوک بنت گوں تو دچاراش وارت تئی سر ء سلامتی مئے نپ
انت وشدل گشت ” منی راج ء ہرچک ء زہگ وشدل خان انت - من اد ء

سروک اوں من وتارا اگاں پدی بداراں منی سروکی کجا روت۔ چا کر، بوہیر ۽ بگوش
کیت منی ہمراہ بیت ۽ نا کونا گمان ۽ بگوش کیت ۽ مارا راہ دنت دیر مکن کہ من
جگری دیم آنگر باز ناناں،“ وشدل خان پداوتی بان ۽ روت۔

(4)

مراد خان نقیبوئی ڈک ء دپ ء کیت ، مغرب ء بانگ انت۔ چار مردے ہمراہ ، چاریں مرداں وتی ورنائی دیریں گوازیںنگ آئی ہمراہ میر برائیم ، عمر زری ، پیر مبارک ء کریم داد انت اے گس ء گشتے ہیج نبوتگ کریم داد گشت ”مراد۔۔ اے مردم مئے کاری انت بلئے مئے مردم نہ انت اگاں ایشاں یک یے پاد بنیت گومن جنگ بکنت کئے داریت نون زمانگ تو پک بیگ انت۔ نون پہ بہادران زہم ء کسہ اوں ہلاس انت ہنچو کہ مئے چک روچے یک مردے کوش بکناں ادا کس آہاں سلام ندنت نون اے نوکیں زمانگ انت۔“

نقیبو کیت ایشانی ہمراہ بیت پنچیں مرد یک دور ء چہرے ء سر اندانت دگہ کس اے دیم ء نہ ایت مراد نقیبو ء دست ء گپت گشت ”من اے زمانگ ء تئی جاہ اتلگ ء وتارا پیش داشگ توزان ء مرچی ء سی سال ء پیسر من ہما جاہ ء بوتگ اوں کہ مرچی ہیبتان انت آروچی تئی ناکوزہگ من جنگ پدا ترا توار جنگ کہ بیامنی لوگ ء بہ نند بلئے مرچی بگند دور بدل بیتگ من ء مراد تئی گور ء ساڑی انت۔ من وتی کمی مننتگ ات۔ روچ ہنچوش بدل بباں تئی چک پہ مئے ضد ء ناشری ء پہ زوال نہ بنت اے ہمدردی پہ تو نامن گوں وتا کننگ ء اوں۔ ہدک تئی بدن ء چک بوتگ بلئے اے گپ ء تو ء من ہر دوزاناں کہ مئے چکاں ہیج پرک یے نیست تئی لوگ ء آہگ منی وتی کمی یے انت ہماہاں چہ پہلی لوٹگ

انت ۽ ھيبتان وت زانت وهدء زمانگ ۽ رنگاں ديم ترا شتر تر بگنديت ۽ آھاں شتر تر بہ پھميت“ مرادخان پادکيت گشيت ”اگاں شما جنازه ۽ بانده سھب ۽ بکن ات من اوں قبرستان اتک کناں گوں“ نقیبوئی چم چست بنت پدا سرا جھل کنت گشيت ”واجه چک جاگہ ۽ درپ ۽ تيارى ۽ انت باندا ت ۽ باریں دارانت نئے کہ نہ“۔ مراد ۽ گشت ”شتر بچارات“ پدا کریم داد ۽ گشت ”من پہ وتی مازوری ۽ چاریں بلئے ہرچی حداء آرتگ صبرا ابید گہ ہچ نہ بیت۔“

مرادکيت وتی لوگ ۽ نزیک ۽ مسیت ۽ جار پراينت کہ ہدک ولد نقیبو لقمان ۽ جنازه باندا ت دہ نج ۽ پیرانی قبرستان ۽ بیت۔ اے جار ۽ اشکنگ ۽ گوں درائیں مردم کہ گور بچانی در ۽ ڈن ۽ اوشتوک انت پہ کلہ یے ۽ حاموش بنت ھيبتان کيت وتی پت ۽ دست گپت بارت یے ڈک ۽ تہا پدا ديم پہ توکی بان ۽ کيت ابا ”منی سر ۽ گرمی ۽ من ۽ وتی نیمگ ۽ برتگ ات“۔ ھيبتان وتی پت ۽ گوشت، وتارا پجاہ بیار پدا کارے ۽ دستاں مان کن مراد من پیسرا گشت کہ اے دور وتی مردمانی چنگ ۽ نز آرگ ۽ دور انت۔ ہنچوش تئی برات پتولٹ وارت ہنچوش تئی کاردار تئی لٹاں وارت ۽ تئی مدت کت بے ہال مہوتو ہم پہ ایشاں لٹ بوار ۽ ديم ۽ بیا۔ تئی گران ۽ سکی ہنچوش پرتو گرانیں کارے پراھاں ہم ہنچوش گرانیں ساعتانی نوبت بنت تو چراھاں جدا بوت نہ کن نئے ۽ آچہ تو جتا بوت نہ بنت ہنچو کہ ناخن چہ گوشت ۽ جتا نہ بیت اے حیاں ۽ گوں وتی مردماں بزان ۽ وتا شتر بکن۔

مرچی تئی ہمراہ دہ ۽ دوازده مردم انت ہما مردم کہ تئی نیمگ آوکیں تیراں پہ گل ۽ شادمانی ورا انت آھاں چہ وت جتا مکن ۽ اے زمانگ ۽ تئی مردم ہما انت ھيبتان گشت ”بلئے نوں اے جنگ پشت دیمگ نہ بیت۔“

مراد خان گشت ”بلوچ ہجیر جنگ ء پشت ندنت پہ جنگ ء دیم ء روت
وتی چرت ء حیالاں وتی ہمراہ نبارت گوں اے بزدل ء کار انت بہا نہ لوٹیت
بہادر وتی کار ء کنت مردم ء کُشگ شر نہ انت بلتے جنگ ء پڑا مردم وتا ء
کوشارینت یا کہ دگراں کشیت تو برو مردماں بگر یک دل ء یک راہ بکن شمنے
منزل یک انت بزاں شمنے ننگ ء نام ء برجادارگ انت دگہ چچ نہ انت ہسبتان
درکیت دیم پہ گور بچانی در ء روت -----

(5)

ماہرکان کوہ ۽ ایر کپک ۽ ہے حیا ل ۽ ات کہ اے زند ۽ آئی ۽ را پے
 دا تگ ۽ مرچی کہ زند وتی گڈی روچ ۽ اتگ ۽ سرانت کئے انت کہ اے نوبتاں
 ہمراہ بہ بیت یکیں حد انت ۽ چرائی من لوٹاں وتی براتانی حیر ۽ وتی قوم ۽ سلامتی ۽
 لوٹاں - پداوشدل خان پے ماریت ۽ پے مارشت داریت منی حب ۽ منی لوٹ
 چون پے ناتوامی گو من ہلا س بنت ہچ زانگ نہ بیت - اے کرائی دیمترا پے اے
 دگ ۽ مردماں چونیں گے کاریت حد ابرانت -

منی وتی مارشت پے بوتگ انت من ۽ داں یات انت منی تما ۽ تلب
 ہما جنین چکی تما ۽ تلب بوتگ انت - من سور ۽ چومزن نبوتگ اوں بلتے وتی بد ۽
 نیک شرزانتگ وتی لوگ ۽ دارگ اوں پمن ارزان بوتگ اے درائیں حیا ل ۽
 لیکہاں پد منی راہ نوں اتگ اے وڑا گش اتگ - باریں کئے منی رندا انت ۽
 کدیں منی سبکیں جان اے راہ ۽ درداں او پاریت چو و بلوچ زہگ ۽ برداشت
 من ۽ گوں انت ، بلتے برداشت ۽ اوں ہدے بیت - من ۽ چشیں پگر ۽ حیا ل بہہ
 جاہ گیر نبوتگ دگہ ترس یے چک انت باریں داں کدین اے پاد و تارا داشت
 کن انت ماہرکان حیا ل کناں ۽ کوہاں سرکپاں ات اے کوہ ۽ آدیم کنت ۽ وتی پد
 گیراں ردات کنت یک ۽ دو ساعت ۽ واست ۽ بلتے اے شپ کہ دیما
 پیدا ک انت یک ہمراہ ۽ آڑے من ۽ چہ بازیں بد ۽ بدواہاں دور داریت من

اے راہِ داں ماتلاں سر بیاں بلیکیں مردم ء جاہے ء دچار بہ کپنت پدا من زاناں
اے گڈی سپر انت ماہکان چک جنت چاریت انگت کس ظاہر نہ انت اے مرد
منی رند کیت الم ء رودین اوں یک یے بیت گوں رودین ء کم دگہ مردم ہیبیتان ء
نہ سجیت ء نیکہ دگہ ء سرا چشیں اوست یے پرکت کنت بلتے رودین سر پدیں
مردے۔ ماہکان چک جنت چاریت آئیگی کسانے ء لوگ دور گوریچانی نیمگ میر
آباد ء بانڈم یے ء سرا بیگاہ ء روج ء ہنچوش درپشنا کی درانت۔

ہما روج یات اتک کہ وہدے زر باری نیمگ ء دیوال نہ بوتگ رودین
شکاری وتی تو پک دست ء پر مُشت ء گشت کہ اگاں منی پل ء نزیک ء بیت
آئی ء ہسیر نہ انت من پیر ء ہاجزاں بلتے اے تپنگ پیر نہ انت۔ اے منی گمان
انت اے گپ ء یاتی ء گوں ماہکان ء پادترند کت انت۔ سواساں جواب دات
پادانی دل ایسد ات انت گنجیں لترگاں ستاں۔ پادے شپاد بوہگ یک دگہ ججالے
ات بلتے زال ء سواس دور دات انت۔ اے نازر کیں پاداں امبر یے گوستگ کہ
حُشکیں زمین ء سرا گردگ نزانتگ نوں ایشاں سک توریت بلتے ہر کس اے
زانت کہ آجاگہ ء مردم دل کنت دل وتاراوت داریت پادانی درد چچ بے نہ
بیت ء ماہکان پچ بے نہ کت انت سواسانی دور بوہگ ء چہ ماہکان انگت ء سبک
تربوت۔ کوہ ء لیٹگ ء گوں ماہکان زانت نوں رودین ء مجال انت کہ آبزانت
ماہکان کجام راہ ء گوستگ اے بلدکاری یک بلوچ یے ء ہڑ ء مجگ ء انت
ماہکان دیم پیر اندر ء دات پیر اندر روج برکت ء یک جاہے کہ ایشی ء ”فاطمہ
لقمان ء ہلک“ گشگ بیت، آہود ء اولاکے یے دست کپت کنت۔ چہ رودین ء
ساری سررکی وتارا سینیت۔

اے خیال ءِ سرا ماہکان رُنگِ راہے گپتِ دیم پہ روجِ برکتِ وتی گامِ یک
 ڈول ءِ داشتِ انت اے شپ ہما دوشیگیں شپ ءِ وڑا اتِ جِنگاں دنیا سرءِ
 زرتگ ات ہرچی دل ءِ پر مات دپ ءِ در اتک اے مردین پہ جنینان چے چے وڑ
 سازانت ۔ بلئے جنین انت وتی ہمراہی ءِ چہ پیری ءِ وتارا مرد ءِ نام ءِ کربان کنت ۔
 مرگ ءِ زند گوں یکیں مرد ءِ نام ءِ گوں یکیں مردیناں خیال ءِ رودینگِ وشی گوں
 خیالاں ءِ زہری گوں خیالاں اے زند متا انت یک شپے دوشی ات کہ گوست پہ
 سوت ءِ چاپ ۔ مرچی میر آباد باریں چون انت دگہ ساعتاں گوں انت ماہکان
 چاریت روجِ برکت بوہگ ءِ انت ۔ پیر اندری راہ ءِ چہ سررکی سر بہ بیت اے
 شپ ءِ اولی پاس روت بلئے اولی پاس ءِ چہ منی راہ پمن دگہ چے سوگات کاریت ءِ
 دگہ چے بہ بیت حد ابزانت ۔

ماہکان دیم پدا گوں زربار ءِ دات دیم کورے ظاہر بوت اے
 پیر اندری تنک انت چد ءِ پد سد وئی ڈن کیت نوں گڈا فاطمہ لقمان ءِ ہلک ءِ ہنکین
 نزدیک انت آپمن ساعت یے ءِ سکین جوڑ بنت اے زند ءِ گڈی دم ءِ من ہمودا بکن
 ایں ۔ نوں اے زند دگہ وشی ءِ گم نیاریت اگاں وشی نیست ات زند ءِ گماں ہمراہ
داری بہ کتیں بلئے زند ءِ جند وتی حد اں اتلگ ءِ سر انت دگہ چے لوٹ ءِ دگہ چے تما
 ءِ بوت کن انت اے شپ وتی ہمراہی ءِ پمن چے کاریت قسمت وت پہ دگ ءِ
 ملک ءِ منی بہرا داریت بزاں منی سر ءِ گاری وتی کار ءِ عمل ءِ چہ بیت گوں اے پگر ءِ
 دل ءِ آہ یے چست بوت بلئے دل ءِ کپگ ہنچوش دیم ءِ ظاہر انت ماہکان چک
 جنت ءِ اوشتیت بزاں وت بلاہاں توار پر جنگ انت ۔ اے شپ ءِ منزل ہے
 سپر انت بلاسی یے ہنچو گوں من ہم دست انت ہنچو گوں من ہمگر نچ انت منی

کٹ منی راج ء کٹ انت اے پہ چونی بوتگ ء بوت کنت ۔ اے راج ہرچ راہ
 ء بندے است انت منادوست بیت ۔

اے عمرء داں اے روج من پہ ہے رہنداں شنک جنگ ۔ دل نزوریت
 بلے منی سر پر انت ء پر بیت ۔ من وتارا ہما دگ ء آرتگ من ہما دگ ء سراوں
 چودا اے راج ء زند ء مرگ ء پہ مزنیں مطلب ء معنی یے داریت یک ساہ یے ء
 یک زندگی ء ہمراہ داری یے اے راج ء مرداں عقل ء ہوش دنت بس انت من ء
 ہچ وس نیست ہے بے وی منی وس انت ء من اے ہم شری ء زاناں اے ہم روچے
 ناروچے کیت ء وتی گڈی ساہ ء کشیت آروچ ء ساعت اے شپ ء ہمراہ بنت کسہ
 دگہ بیت ء سی سال ء پدالم ء است ء ایربیت پہ دگراتاوان ہچ ماتنی واہگ ندرایت
 من وتی جنینی جاہ ء چونیں بدوائی کت کناں، دل ء جیڑگ الم ء اے پدرکنت کہ دل
 بروت ء بگائی بکنت بلے من ء ماہکان ء ایش پہ وت ہچبرشات نہ بیت پہ وتی نام
 اگان شات بیت وتی پت ء پیروکی نام دیما کیت ء پدامنی نام ء بلوچ گون انت،
 بلوچ راج ء نام ہچ وڑاچیرتڑینگ نہ بیت ء چشیں قسمت یے نہ بیت کہ من پہ وتی
 راج ء دات یے مہ کناں اے جان ء ساہ وام انت ء وامدار ء چے جبرہست انت
 مرچی شپ ء تہاری یکیں چمانی نزوری چشیں نزوری کہ من وت ء نہ گنداں ہے
 حیا لانی تہادیم ء اشتر یے ظاہر بیت ماہکان وتی گاماں چودارگو بیت بلے پداگوں
 ترندی ء اشتر ء کش ء گوزیت اے اشتر اگان جنگانی انت پمن پرچی ترس ء بیم ء چہ
 منی دل ترس ء لرزگ نزانن من وتارا زاننگ بلے وتی ملک ء قوم ء جزبگ ء حب
 پہ وتی سر ء دیگ چوش ندیستگ اے عمر پہ ہنچوشی نہ گوستگ نوں من ء ہچ لوٹ ء تما
 نیست بیدوتی تاسپیں براتانی سلامتی ء ۔

(6)

”ناکو تیز کن پادان“ اللہ دادگشت، رودین روت اللہ داد ۽ دست ۽ گپت اشکن منی گالاں شری ۽ سر پد بہ بو ماہکان و ہدے دست ۽ کیت آ گڑا بزاں من ۽ تو ماہکان ۽ ہمراہ انت۔ اے ہمراہ ما با زیں گناہ ۽ خطایے کتگ بکشوک رب ۽ ذات انت بلئے زانت ہم من ۽ اے ہمراہ دا تگ زانت ہمیش انت اے جنگ ۽ وتی کشی ۽ ابید دگہ ہچ نپ ۽ پائیدگ نہ داریت ماہکان زانت کہ آپہ حق انت ۽ ماواں وتی زانت ۽ منزل ۽ یکیں راہ ۽ بہ کناں اللہ داد آئی ۽ چارت پدا گشت ۽ ”تو نوں پیر بوتگ ۽ تئی ہمراہ پمن ناوشی یے دل ۽ انت ”من پیر بوتگاں“۔۔۔۔۔ ”ہتو“۔

رودین گشت ”تو ہرچی بکن ترا دل پرمانیت بلئے انوں پاداں تڑند کن دیم ۽ برو آ جنین آدم پہ تئی نیمگ چارت وتی پاد تڑند کت انت۔ دیرنگوست رودین دیست یکے مہری ۽ جمازدنیان بارگی رام ۽ آ کپ بیت رودین پدا چک وتی تڑینت ۽ پشت ۽ چارت باریں کس یے چہ بیتگ ۽ پیدا ک انت دگہ ہچ مردم نہ گواہ ایت۔ اے شرانت اے شپ راست بووان انت ہرچ گرانی یے است ات آنوں ہلاس انت۔ امیت ہمیش انت مئے تاوان ۽ نکس اے راج ۽ پہ تاوان نہ بیت۔ وشدل یک برجاہیں ہوش یے داریت اے ہم شری یے۔

اے ہڑم گرگ مئے پہ بدی نہ بوتگاں بلئے بدین مردانی دستاں کپتگ ۽ بدین عمل ۽ کار بوتگ انت امیت انت۔ ماہکان پیر اندر ۽ دیمادنت من اے

سَدک اوں اللہ داد راہ ء بیت ء دیم پہ پیر اندر انت بوت کنت بلئے چو شیں قسمت ء
 حرابی بوتگ، رودین بارگی رام ء سر بیت پدا وتی دیم ء روچ برکت ء دنت
 چاریت اللہ داد منزل یے چک ء پد بنت۔ رودین چادر چندت او اوشات اللہ داد
 پرترات ”سرء ہوش اتک تی؟ رودین جست کت اللہ داد پسودات ہونوں من
 زاناں جبر چے انت ادا کس یے گناہ کتگ۔ اے نون اتک ء پہ رسم دارگ ء
 گپ انت۔ بازیں بے گناہیں مردم یے اگاں بہ مریت نکس انت ء مئے وتی
 جہل کپگ انت ء ہر دوئین برات کوسگ ء باران زئی ء ٹکانی بنت سرء ہوش
 ہمیش گشت اے مپتیں مردم ء زوال کنگ شرین حساباں چہ نہ انت۔

رودین گشت ”مئے نزانت کاری ہمیش ات بلئے مئے سرونگ نون
 اے جہاں ء گند انت۔ کمیں رپک ء راہ یے بچن انت باند انت ماوتی رہنداں
 شری ء بزوران ء اے پہ زور مانگو پتگیں حرابیاں چہ دور روان بباں اللہ داد جست
 کت ”ماہکان ہے راہ ء روت فاطمہ لقمان ء باہوٹ بیت۔ فاطمہ لقمان ء اے کوہ
 ء چہ درسان تیار تریں زال انت“ پدا کوسگ یے گوں وشدل خان شرگپ جنت
 کنت رودین گوشت ماہکان منی چک انت من آئیگی جاہ ء بوتیں اوں باہوٹی ء
 خیال اوں نداشت۔ اے وڑا ماہکان سر پد انت باہوٹی ء دگہ بازیں ساہ یے
 بندوک انت آنوں لوٹیت ہرچی بوتگ ہلاس بہ بیت۔ مئے ہوش سرء بیت مئے
 پہم وتارا ساڑی بکنت ماوتی نیک ء بد ء خیال ء ہم بہ باں خون ء ریچک ء مئے
 جنداے جہان ء کجام نپاں کاریت؟ پدا آجہان مئے ستک ء جبر چے انت وہدیکہ
 اے شر و بد ہلاس بیت باندا تیں روچ گران انت بلئے پوشی اے گرانی کم بکنت
 گیش مہ بیت۔ ایشگی کمی گوں ماہکانی زانت ء انت دگہ کس یے ہچ کت نہ

کنت۔ من ء تو یکیں پاسدار ء پاسپان بوتگ انت۔ اے واست ء منے گام گوں
 ماہکانی رواجان گوں بنت ہنچوش کہ منے منزل منے دیم ء انت بلے سر نہ بیت تی
 خیال ء کار انگت نیکیں صورت ء گر انت گوں وہدے یک مردے بے گناہ جنگ
 نہ بوتگ ء چوش کہ منی وڑیں گنویں دگہ خون رچگ ہم نہ بیت اللہ داد جست
 کت۔ رودین گوشتیت من کہ جوان ء ترمرد بوتگاں من ہے لوٹ کتگ کہ جنگ
 یے بہ بیت کہ مردم منی توسیپ ء بہ کناں کہ رودین شکاری ء یک نشانگے حطانہ
 بوتگ۔ بلے مرچی اے دل گشت اے تپنگ منی دست ء پہ بلوچ ء کشگ ء مہ
 بیت بلوچ وت گار انت ء راہ دور شنگ ہمیش ہرچ سرے است آہانی دل ء ات
 کہ وشدل خان چہ من سر پد تریں مردے من نامیت بوت نہ کناں۔

اے بانداتیں روچ ء دگہ داوا ء شدتے مہ بیت گڑا مردم یک جاہ بنت
 وشدل ء ہیبتان یکیں پتر ء سر اندوک بنت ء ہر دو یک دل ء وتی نزوری ء کم
 پہمی ء مار انت۔ اے دمگ ء سر پدی اتلگ کسانیں اے جست ء ر دنہ انت کہ
 کدی کشگ ء دور دنیگ ہلاس بیت، کدی بلوچ پہ بلوچ ء مار بیت نے کہ پہ وتی
 ضد ء کینگ ء نازانتی ء کار کنت۔ دور شیپ ء آدست اشترے اوشتوک انت۔
 اے جنگیانی لیڑہ انت کوہ ء آدیم میر آباد ء ہلک ات رودین تپنگ ٹال کت ء
 زدے مشت کت اشتر ء تیر لگت آلیٹ گپت، رودین اللہ داد ء گشت برو
 بچارے زندگ انت کہ مرتگ؟ اللہ داد چارت گشتے سہے دا تگ
 دوئیں مردان وتی راہ گپت ء دیم پہ پیر اندر ء روان بوتان۔

(7)

دور تو پک ۽ توار ۽ چہ ماہکان وتی حیالانی دنیا ۽ چہ دراتک ”اے من کجا گاروں“ اے کجام جاہ انت؟ زند ۽ وشی ۽ گم حیالانی ہمراہ انت۔ منی راہ ۽ تو پک ۽ آس برگ بزاں رودین ۽ اُشتر جنگ بوت۔ اے نیک پالی یے، اگاں بلا یے مریت باز یے آجوه بیت باز یے چہ ترس ۽ دنیا ۽ درکیت ۽ وشنیاں ہوار زند ۽ روچاں حساب کنت۔ رودین ۽ من ساری گشتگ ات من پیر اندر سرباں ۽ وتی دم ۽ بلاد کناں ات۔ نوں رودین من ۽ رسینت رودین پاداں داراں انت۔ اُشتر ہما بارگی رام ایر کپتگ ۽ اے توار ہم نزدیک ات۔ بلئے اے شپ انت توار تیگاپ ۽ روت ۽ سر بیت کنت۔ کسانی ۽ پت ۽ گواران ۽ آسک یے شپ ۽ اول پاس ۽ جنگ ات بلئے تیر ۽ توار منے لوگ ۽ سر بوت۔

دومی روچ ۽ سُبَارگ ۽ پداتک ۽ سر بوتگ۔ شپ ۽ توار دور روت اے گوات زر گوات بوت ڈن ۽ نرم نرم ۽ سارت سارت کشیت گیش ترند بہ بیت جمبر بزاں اتلگ۔ اے ساعت ۽ ساری جمبر سر نہ بیت۔ من سر رکی ۽ شولی ڈاٹ ۽ رسگ بس ہمیش دوئیں ساعتانی کار انت۔ جہان روژنا بوان ات چگر دانی سیاہی شری ۽ ظاہر بوان ات چارده ۽ ماہ نوک دراہان ات روژنا ہی ۽ آنوں دیست کنت ۽ اے راہ ۽ نشان ظاہر انت کہ ہلک دور نہ انت۔ کساس نیم منزل ۽ گیش نہ بیت انت ماہکان پداگون حیالان وتی کسانی ۽ ترانگاں شت۔ آئی ۽ راوتی

مات ہوش ات اے انوگیں گپ یے بلئے کسانى وشيانى نام ات بازارء مردم آنى
 ء رادوست ات انت۔ آہما مردمان انت کہ چہ وت مزن ء کسان درستانى دل
 وش کتگ ات۔ داں ہوش ء کارکت ہمک روچ وشيانى روچ ات کہ آئىگی
 توسیپ ء مہ کن۔ پت چہ کارء کپتگ ء لوگ ء مسترات گہارانى دوستى ہنچوش
 ات کہ مردم درور درگج انت بلئے ناکام بنت۔ اے دوستى چوشى ء بلاس بہ بیت گڑا
 تورینیت۔ بلئے دست چے ء رسیت ہیبیتان ہنچوش پرانى نہ جڑتگیں ہب نے
 داشتگ ات۔

اے حُب گوں یک گنوکى ء بلاس بوتان۔ تو منى برات ء بلئے برات و
 ہدک بوتگ۔ ”ہدک تو بارىں کجام بلاہانى دپ ء کپت نے تى آسر، منى آسر انت
 زند ء گلہ ء گون زالان ایوک نہ انت، اے دنیا ء کس ء حنیر نیست۔ اے دمان ء
 من زاناں کہ ہدک پہ شمرى ء نے اتلگ خان ء تپنگ ء تیران توار نہ کتگ منى پہم
 من ء چوش اوں رددنت مردین آدم وتى ضد ء پدنوں یات ء ہوش ء کیت دلگوش
 بیت۔ ہیبیتان اگاں دلگوش کتگ گڈانوں دیرگوستگ نون دگہ چنت مردم وتى
 ساہ ء دنت ایش دل ء سراسنگ نے ایرانت۔ مپت ء ناحق ورناء خون رتچنت
 اے مئے ہوش ء سر ء گارى ء بید دگہ چے انت؟ اے جہان مارا توار کنت
 چاریت بلئے مئے دلگوش دگہ جاہ ء انت۔ مئے سد دگہ نیمگ نے شتگ گار
 انت۔ مئے زانت وتى حرابى ء نگندایت میم نہ کنت۔ اے اولى رند نہ انت کہ
 بلوچاں جنگ کتگ ات اے جنگ ششش مردم نوجوان وتى مرگ ء پیسر مرگ ء
 ارجان بوتگ بلئے ہما مردم بزانت کہ دیدو کے چارگ بنت آنوں اتلگ سلا ء بنا

ء کپتگاں۔ اے یک شمریں جبرے بلئے اے کار سال ء کپے پیسر بوتیں شر تر
 ات۔ زند ہمیش انت گمان ء گوں ہوار انت مئے وتی نزان ت کاری ء چہ میر آباد ء
 تیگاپ ء لانک بستگ دگہ سی سال جنگ ءے بنا بیت ” بلئے گوہر ء چہ حاجت “۔

” رودین دیر مکن ت من ء اشتاپ انت من نون سر پداو منی مرگ
 وشنیانی نوبت ء کیت۔ دل نون نجنت، نون نچنڈ بیت دل نون بگانہ بیت۔ دل
 نون وت ء نوارت۔ ماہکان راہ تچک کتگ ہمراہ ء دعاء مات ء گہارانی واہگ
 انت ہرچ گہارے است اے گہار پرانی حُب ء وتی ء وتی کہول ء گاری ء
 نچاریت۔

اے زند نون امانت ءے، دور ہلک ء آس ظاہر بوآں ات تنیگا
 سر شپ انت ماہ دراتگ، بلئے مردین جنین ء چک درست واب انت۔ اے
 کرائی ء ماہ انت گوات ء سارتی ہڈاں بادینت زر گوات انت۔ بانہ سہب ء
 جمبر ء ہور ہردوک درائی کناں۔ من ہچبر ردنباں وشدل مدام گوشت ” ہسو
 ماہکان بزانت ء بس “۔۔۔ اے پر ام ء حال من پدنگ ءے پیسر وشدل ء داتگ
 ات وشدل گوشت ” تی جبر پہ موسم ء کشتگیں نامے بہہ رد نہ بیت۔ “ مرچی پدنگ ء
 بلاسی ء اے گوات دلاں وش کنت ہور ء حال ء دگر ءے بیاریت ء دگہ ڈیہاں
 بلوچان سر بکنت۔ اے بہار گاہ انت اے ہور گوں مال ء واہنداں سنیل کنت
 ۔ بخت گوں واہاں سیل ءے بکن من باریں چے گنداں اے شپ ء آسر کنگ
 دروگ ءے منی گمان ہماروچ ء کسانی ء بگرداں روچ ء مرچی یک بوتگ مرچی
 چون دروگ بیت ہوار و بیت سر پدی ہمیش انت ء حق ء جبر سر پدی مرداں ہچبر
 چیر نہ بیت۔ من چہ فاطمہ چے لوٹ ءے کت کناں اے حال ء چون پدر کناں کہ

منی گاریء نوبت انت۔

مردم وتی سوج ء دنت منی جند ء نام منی سوج انت۔ اے من ء
 دروگ بند نہ کنت۔ فاطمہ بنیت منی دیم ء گڈا ظاہر بیت۔ من چوں ڈڈ ء دل ء
 مہکم اوں من وتی ترسان چنکلیاس دُروں۔ مرگ ء ترس گوں ہر کس ء است
 انت بلئے منی دل ڈڈ بوتگ ء است انت۔ دگہ چے ء ترس ءے نوں اے وہد ء
 من جیرگ ء انت اگاں ترس نیست گڈا ہ بلوچ ء ہلک منی ہلک انت۔ من پہ
 باہوٹی ہر کسی گدان ء سر بہ دنیاں آ منی پھریزگ ء وتی چکاں گیش کنت۔ اے
 ہلک کوسگ ء نام ء انت۔ باہوٹ دارگ ء ء من اے زاناں من ء ہرچی بلوٹاں
 تاوان کناں۔ من کوسگ ء نثار اوں۔ اے گپ وت من ء دیما کنت منی ترس
 گوں ایشی ء ہلاس بوت، دل ترک من نباں دژ من ءے بنیت کہ من ء دچار بکنت
 منی گور ء ترس ء راہچ جاگہ یے نیست دل ڈڈ انت۔ دگہ شاہد گواہ نلوٹیت کہ من
 بلوچ ء بہادر یں زالے اوں۔

”کچک ء وگگ گوشاں کپیت بلئے دمانے ء پہ بس کنت۔ ماہکان ایر
 گوات ء انت بلئے کچک گوں رگ ء دیخی بانڈم ء سر انت۔ ہلک آگاہ انت ء
 ماہکان ء اے ہم شیبینگ بوت مردم سہی انت کہ اے دیخی بازار ء تیرے ء توار
 کتگ۔ پدا اے کچک ء وگگ ء گوں ہلک وتی انان ء بیت۔ اے ہلک من پہ
 ارزانی ء درگیتک۔ اے دمان ء من شر در پردر ء زانگ بوت کہ منی دل ء مراد چے
 انت۔ اے راہ من پہ شپادی ہلاس کت منی درد ء دوراں سر چست کت بکنت
 ہرچے کہ منی ہب منی واہگ منی خیال ء منی گماناں وتی منزل ء بندوک ات انت۔
 اے ہلک ء من ء چے موت ء رکینت کنت ء من پہ چے پھمی وتی منزل ء سر باں؟

ماہکان دینگا چہ گداناں پانزدہ ء بیست گام دور ات بلئے یک سیاہی
یے راہ ء سراوشتنوک انت۔ اے جنین آدمے یے ء باریں من ء پجہاہ کارایت کہ
نا؟ منی پت ء پیروکی نام اے کوہاں گاریں نامے نہ انت۔ ماہکان گوشیت ”وتن
زات یے من پہ ساعت یے ء چہ شما باہوٹی ء لوٹوک اوں۔ مہمان ء حدا بیاریت
وش اہت ے دیم ء زال ء وت ء راظاہرکت ”وش نام باتے، من ماہکان بنت ء
مردان، چہ میر آباد ء، وشدل خان، کہ تیگاپ ء کماش انت گوں ہمائی ء منی نام ء
نان بندوک انت۔ منی نام کپوت انت، کپوت ماہکان ء دست ء گپت ء آئی ء را
گدان ء بارت کہ ہموداد کہ جنین آدمے نندوک ات۔

”صد ء دہ مردم انت ء چارده گاڑی تیار انت۔ پہ روگ ء دیوان پاد
کیت ہرکس پہ وت گاڑی ء سوار بیت ہمیش انت تیر ء توار کیت ہنچو گوشے ء
سجائیں مردمان ء سحر کتگ بلئے چے کلوه یے کس ے نزانت۔ کریم داد گوشت
اے تپنگ پٹکی انت اے توار دگہ تپنگ ء توار ء من درست نہ کنناں ہیبتان اکل
کنت گوشیت ”مرچی باران زئی وتی وس ء واک ء اے جنگ ء پشت نذنت
حال انت کہ وشدل خان پجہاہ ء صد مردم ء گوں راہ بستگ بلئے شما وتارا پشت ء بدار
ات من دیماہاں ء پیش دست مہ بے۔ جنگ نوں گوں وشدل خان ء انت آوتی
عزت ء غیرت ء وت پاسپان انت۔ اے جنگ پرانی وشیں نوبتے نیاریت۔ پدا
ہیبتان، نگہت خان ء توار جنت گوشیت ”وتی مردمانی سلاہاں پہ حساب بہرکن ء
پہ حساب مردمان بچار ء ٹولی جوڑکن، پنچ ء ششش مردم ء ٹولی بہ کن منے گورا یکیں
مزنیں تپنگ انت۔ سہ مردم برکت اللہ ء ہمراہ کن کوسگ ء چم گوں برکت اللہ
سک انت کہ منے رسگ ء جنگ بنا بہ بیت۔ پدارندے اپسوز پچ کار ء نہ بیت

نگہت خان گوشتیت مردم چارء چارء ٹولی ء انت پداشش ء ششش ٹولی ء کہ
 گلگ ء یکجا بنت ء لشکرء بہر بنت یکے گوں امام بخش انت ء دومی گومن انت ۔

اے حساب ء پدا مئے مدت ء دوسری مردم کیت انت اگاں کسے تیرء
 پٹنگے کاریت دست ء دنت مئے حساب تچک بیت اگاں وشدل خان مارا نزور
 لیکت گڈا لشکرے پہ قبرء جنگ ء بداریت " کریم داد گوشت " شمارا اللہ وتی پناہ
 ء بکنت بروئے شمنے کار ء سپر گوں نیکاں بات ۔ ہیبتان پیسرء گاڑی راہ گپت پدا
 چاردنیں گاڑی ربادگ بنت کہ چہ سلاہ بندیں مردماں پر انت ۔ گاڑنیانی لیٹ
 روک انت ۔ بلئے دنز ء مج یے پادا تلگ ۔ دیماچ درائی نہ کنت گاڑی وتارا گستا
 دار انت کہ دنز تیگ تر بہ بنت ۔ زرگووات ء سرکنگ دنز یک دیم لیٹ انت ۔
 راہ ء روگ وش تر بیت ۔ اے کوچگ پہ گاڑی نوں وتی دیم پہ زر بار بہ دنیان پدا
 دیم ء رودرتک ء بدنیان چچ شک نیست کہ کوسگ دُز جنگی بہ کنت ۔ بلئے آپیسرا
 تیار انت ء سنگر یے کتگ نشتگ ۔ اے تیراگاں پہ ماہکان بوتگ باندا تیں سہب
 پہ بازیں مات ء گہارے گریوان بیت ہیبتان خیال جت اے شومی ء بن چے
 انت مردم منی مدت گار نہ بنت منی نام پہ شری گرگ نہ بیت ۔ ملک منی دگہ بازیں
 آوکیں سالاں ویرانگ بیت یا حد اے جنگ ء آہگ ء ساری ہارے بنیت ء پہ
 تیگاپ روگ ء سالانی سی سال راہ مہ بیت ۔ اے قوم من ء پہ شگالی کنگ ء دل نہ
 بیت ء وشدل خان وتی عزت ء بیرء چون نگپت ء من چوچہ جنگ ء ڈن سرا بیرا
 کت کناں ہرچی قسمت ء کتگ ء ہرچی منی ارمان انت آدراہ منی زانت ء چہ
 گیش نہ ات انت ۔ اے زانگ بوت انت کہ ہدک ء زات وتی جاہ ء منی بلاہوشی
 ء رستگ ء پادا تلگ ہنچو کہ ماہکان پہ وتی ننگ ء شت ۔ چہ مستریں گپ پہ سر پد

کنگ ء بوت نہ کنت من اے ورنہ پہ مہمانداری ء پہ باہوٹی وتی مرگ ء دیما مان
 نہ تڑگ ء انت اے پہ منی یک نزوری ء باریں چونیں ساعتے ء اتلگ ء گومن لوڈ
 بوتگ بلوچ ء شان دودانی پاسداری انت کہ جنگ ء پشت نہ دینت ء برات ء جبر
 ء جبر کن انت۔ غیرت چشیں چیزے نہ انت چو کہ مالیک اتگ غیرت ہمیش
 انت کہ چماں جہل مجن و ہدے گرانیں ساعت یے دیم بیت۔ یک ورنائے ء
 وتی دل ء اوں نیارتگ کہ اے چونیں جنگ ء کہ آتوک ء دور کنگ ء انت اے
 آس ء نام مرگ انت بلتے ورنہ اے گت ء نہ انت آاے پگرا نہ انت آہانی دل ء
 بس یکیں گپ انت کہ مرچی مئے نام ء سردگرے پاد مہ ایت چک ء نما سگے ء
 شگان یے مجنت منی مردماں پچ شگانی کار نہ کتگ ء من اے پیم ء داریں کہ زند ء
 روچ اگاں پشت کپت انت گڈا اے گپ وتی ہر کسان ء مزن ء دل ء دنیں،
 ہیبتان جست کت ”نواب اے سکن انت؟“ ہو، لالا! سکن انت۔ نواب پسہ
 دات مرچی گشے اے کلوه یے ء اتک من ء و ہدے سمانہ بوت۔

(8)

”من ء تو پہ دگہ کارے اے راہ ء انت آچے انت“؟ اللہ داد جست
کت رودین گوشت اگاں اوتاک سک بارگ بباں آہاں گیشنگ گوں
استادے ء بیت ء آگو من نہ گیشاں۔ منی ء تئی اے سپر مپیت ء نہ انت ما پہ ہسیتبان
انت مرچی ہرچ گپے آدل ء کاریت مئے بز ان ڈبہ ء کپتنگ اللہ داد گوشت
” اگاں چوش انت تو ء من اِشت کہ دیما برواں رودین گوشت من ایشی شر
سرپدوں کہ مردان مئے کماش انت ء ماہکان مردانی جنک انت منی تئی دود نہ
انت کہ ماچہ وت مستریں کہول ء چہ ابید یاگی بووگ ء ہچ وڑیں کستے بداراں من
زاناں توشت ء اوشتا ء ہے تئی دل اتک کہ ماہکان ء تو تیر پہ چونی جت کن
ئے اگاں چوش بیت ترا زند چنت روچ دگہ وام دنت تو وشدل خان ء ہسیتبان
ہردک مردمانی دپ ء داشت کنئے؟ ہسوننا کورودین، اللہ داد گوشت۔ من و ہدے
اے جیڑت من زانت مئے دوداں ہچ نکس یے نیست منی مستریں برات بہ بیت آ
ئی ء چہ من وتی لوگ ء چکانی سراحق گیش انت، خان یک مردے جنین ء راہ ء
بند بیت گڈا اے درس پہ قوم ء راج ء سراکیت۔ پہ درسان دژ من شمار بیت رودین
گوشت اے کچک وگگ ء انت فاطمہ لگمانی ہلک نزیک انت۔ اے دمگ ء
دگہ کس نے ہلک ء نام ء نہ گران آس ء روکی یے درابوت اللہ داد گوشت“۔

چارده ء ماہ نول برزانت اے کرائی ء نول کئے شپ ء نیم ء آگہہ بیت۔
آس روکی ظاہر کنت کہ ماہکان نول سر بوتگ ء پہ آپ ء تام یے ء اے آس روک

کنگ بوتگ۔ اہوزانا! اللہ داد گشت ”من ۽ توسک باز پشت ۽ نہ کپتگاں ادا نون
دیر نہ بیت ما سر باں چون کن ۽ بوشتاں؟ رودین پسہ دات اناں من ۽ تو وتارا
ہلک ۽ سر کنناں بلئے ماہکان پدا پیسر بیت ۽ ساعت ۽ نیمے ۽ پد من رند ۽ بان۔
وہدے کہ آنز یک تر ۽ آہاں بیت رمگ ۽ ہلک ۽ گدان شرظاہر ۽ کائنت پنچ گدان
انت۔ یک ۽ دیم کتگ ۽ جنگ انت انگت ۽ اے کوہ ۽ دران زمستان انت۔

اے شپ زر گوات ۽ پرام کتگ۔ اے واستہ جمبر ۽ گوات ۽ سارتی مان
بلئے وش انت آل اگاں ترمپ ۽ کپیت سک سارت بیت۔ دور تہاری ۽ چہ
توارے اتک شما وتین ات؟ ہو ما وتین انت! من رودین شکاری چہ میر آباد
سر کپتگ پیداک اوں، منی ہمراہ اللہ داد رحمت انت، آئی ۽ گشت۔ ”شمارا سیلاہ
گون ۽ پہ کتار بند ۽ تیراں توار کتگ اے پہ شمار انت؟ نز یک ۽ ڈوک ۽ پشت ۽
مردے مک بوت ”سلام علیکم من شیران زنگی اوں، کسانیں نوک بروتیں بچک یے
”وعلیکم سلام رودین ۽ اللہ داد بچک ۽ سلام دات وش اہت بچک ۽ چے جبر گپت
۔ وش نام بات ۽ رودین چے جبر زرت حالاں دے؟ بچک ۽ حال لوٹ ات
، حال اللہ ۽ شگر انت، مارا ہڑیے ۽ مانگپتگ ۽ پریشی ما اے کوہ ۽ کپتگ انت
نوں بیگاہ انت، مئے منزل تئی ہلک ۽ دیمتر انت۔ ہو تو حالاں دے، رودین
پرست“ ”حدا ۽ شگر کتگ چلگان یک ۽ دوشریں ہو راں کپتگ شنک ۽ مات
اے سالی حدا ۽ گنج کتگ۔ اے گوات چوزر گوات ۽ کشگ ۽ انت مارا دلما نگے
کتگ شما بیا ات دم یے بالا کنتے ۽ پدا شپ ۽ گو ما گوا زین اگاں اشتا پیں کارے
پہ باندا ت ۽ سہسی جل ات۔ رودین ۽ اللہ داد مرد ۽ گو ما چاریں گداناں گوا زیناں
گڈی گدان ۽ چپرے پیچ کت۔ پدا شریں تگرد ۽ چند بیت ۽ کمودیم تبارت ۽ پیچ
یے کنت۔ وہدے کہ رودین اولی گدان ۽ کرا گوزگ ۽ ات دیست یے دو جنین

آدم نندوک انت ء چڑکارے پیداک انت یکے ماہکان انت ء دومی شک
 نیست فاطمہ لگمان بہ بیت۔ شیران گشت ”من چائے پرکناں پدا پرشما شامے
 کاراں سیمی گدان ء چہ چیزے درپ کاریت ء وت چاہ یے پرکت رودین جست
 کنت جنین ء چک واب انت؟ شیران گوشت تروء زال ء ابیدگہ جنین آدم
 نیست ہلک ء مردم سورے ء سری کلگ ء شتگ انت۔ ماسہ مردم ہمدانت چک
 ء چلانگ درست سور ء وشیاں بہر زورگ ء شتگ انت دوشپ انت ہلک ابیتک
 انت رودین جست کت۔ شیر نیست ترشپیں بستگیں ”شیران گشت شیر است
 شیلانچ اوں است بلئے شما کے سرد بہ بے شماران ء کہ چاہ ء گرم آپ یے لاپ
 بروت گداں حراب بیت اے سال ء حداء اے دگ ء سہرا رحم کت۔ دور چہ اولی
 گدان ء چڑکار ء تواریت پدا دوسیا ہگ پادکیت ء دیم پہ زر بار ء روت۔

ماہکان ء پیس زال ء دیست گوشت یے تو ملوک ء؟ ماہکان گوشت ہو!
 تئی راہ مرچی چون ادا اتگ؟ پیریں زال ء جست کت۔ ماہکان ء اے زال
 یات اتک و ہدے آکلگ ء بوتگ گدا مچ بنی ہے زال بوتگ۔ آچوش کسان نہ
 بوتگ کہ یاتاں چہ اے گپے در بنیت۔ ماہکان گوشت منی قسمت انت، منی دل ء
 ہچہ نہ گشتگ گوں تو چوڈک وریں من ء تو شہر پجاہ کار ء ہنچوتئی دیم ء رنگ من
 بے حال نہ کتگ۔ اے کسانی وشتیانی دورات آکلگ ء ملک ء میرات انوں ہم
 یات انت۔ اے گپ دیرگیں گپے۔ من ء ہما کیلو ء پشپاگ ء وشیں دانگ پہ
 میرات ء گون انت۔ تو فاطمہ لگمان ء؟ ماہکان جست کت۔ رد نہ ات تو، من ء
 اے ہلک ء مردماں ہے نام پر کتگ۔ تو باریں چے ورے، شیر ء ناہ است نان
 بچاریں باریں است فاطمہ دیم ء گوں کپوت ء کت، بلئے کپوت ء گپ ء ساری
 نان ء شیر ء درپ یے گون کیت ایر کنت ء۔ پدا رودے آپ ء پر کنت ماہکانی

دستان پر رتچیت تئی حال شرنہ انت فاطمہ گوشت۔ چونیں بلاہ تئی رندا انت؟ ترا
سواس یے پادان نگو اہیت۔

حدا ۽ وتی واہگ منی چک اے رد ۽ شر کنت رسگ ۽ دنت من چو
گنا گاریں سرے ویل اوں منی سر پر نہ بیت بلئے اے ہم زانت است انت کہ
منی راج ۽ ورناتاراجنان ۽ جہان ۽ وتی یات ۽ ایرکن انت فاطمہ لگمان گشت بلئے
اے مردین آدم وتی کشت ۽ کوش ۽ دم براں تو ادا پہ باہوٹی بہ نند مئے وس ۽ واک
۽ بیت تئی ہمراہ داری ۽ یلہ نہ کناں تو پیسر ۽ زان ۽ منی دوئیں بیچ پہ باہوٹی ۽ وتی سر
داگ انت ۽ منی چاریں زامات ۽ نماسگ پہ وشی وتی پت ۽ پیرکی دودان وتی
جان ۽ ساہ ۽ دینت ترا کس یے بجنٹ گڈا آروس ۽ ساری اے ہلک ۽ زندگین
مردم نبیت ماہکان گوشتیت تو راست ۽ بلئے مئے جنین آدم چہ مردین آدم ۽ جٹ نہ
انت من غیرت اوں وشدل خانی ۽ وشدل خان ۽ چہ پد دگہ منی کئے بوت کنت اے
زندروت پہ آئیگی غیرت ۽ آئیگی دگہ اے زند چے کاریگ انت نان ورگ ہلاس
بیت کپوت کیت دستان شودیت فاطمہ لگمان گوشتیت کپوت آس ۽ روک کن ۽
آپ یے گرم دئے زرگوات ۽ سارت کتگ ماہکان راہ ۽ بوتگ ہنچو گہرے
کنت نوں سارتی گیش بو ان انت۔“ کپوت آس ۽ روک کنت کہ پیسر ادیر نہ
انت مرتگ ماہکان گوشتیت من ۽ دیر بوہگ ۽ انت شر تر انت کہ من چدا چہ سمران
بکنین کہ منی رند ۽ مردم گمان انت ہمے راہ ۽ بنت رودین شکاری زانتگ کہ اے
راہ ۽ منی تب ۽ زانت ۽ پھمیت فاطمہ لگمان گوشت ”رودین شکاری اوں تر زانت
؟ تو دل ۽ مہ ورماتئی گو ما انت تو چدا چہ روبرکتی راہ ۽ سر گر پد ۽ سہتے رند تیگاپی کوہ
درابنت بلئے رودین اگاں رگی رنگر آن زانت گڈاں اد ۽ زوت سر بوت کنت۔“

(9)

آوتارا پدی داراں انت من، اوں زانگ ء اوں بلتے ما ڈک
 بوراں آبلوچ ء چے پشت کپیت۔ فاطمہ گوشت شماگاں ڈک ورتے وتی موہ ء
 جاہ ء چاریت۔ اے لوگ ء تو مہمان ء ترا ادا کار دارگ پرانی عیبے خان زانت کہ
 چونہ بیت من گشت نہ کنے منی چک ہے دورا دودانی ہرجان بوت انت ہلک ء تہا
 منے باہوٹی مردم کشگ بوتان۔ منی بچاں وتی بلوچی نام بدنام نہ کت وتی ساہ دات
 گوں پہ باہوٹ ء بلتے اے مرد بلوچ نہ انت۔ حُشک ء بلوچ ء نام یے پرات پدا
 کہ کوسگ پاد اتک انت واجہ کار کپت گوانزگ ء چیرا سریے چیردات من
 گوشت او۔۔۔ لوڈی، ذات چوں داوا بیت۔

لوڈی اگاں بلوچ یے آاں وتارا ء وتی دودان زانت بلتے اے مردان ء
 دود پروشنگ انت ہمیش انت کہ منی دودان پدا حیر لوٹیت ماہکان پدا گوشت ”من
 ء دیر بونگ ء انت اے وہد ء راتگے پر، فاطمہ گوشت تئی دیری ء گپ راست
 انت۔ بلتے تئی گمان ء حیاں گوں وتی راج ء قوم ء بندوک انت“ ماہکان چاریت
 ہلک چو حالیک انت جست کنت دگہ مردم اے ہلک نیست؟“ فاطمہ گوشت
 ”مردم درس سری کلگ سور ء انت چک ء چلانگ درس دوشپ انت کہ شنگ
 انت“ فاطمہ کپوت ء گوشت بروسواس یے شوہاز کن اے راہ ء کنٹگ ء دارے
 ماہکانی پاد ء مہ روت۔ کپوت روت پہ تو کی گدان ء پدا و اتر کنت فاطمہ ماہکان ء

جست کنت ماہکان گوشت ” کہ من چه قسمت ء دگہ لوٹ ء تما کتگ ء مردم امیت
 ء کنت حدا وتی کاران شرتر زانت من ء دیر انت نوں من پاد کائیں ماہکان پاد
 کیت کچک ء وگگ گوات ء ہر نیمگ ء تالان کتگ ات فاطمہ گو شیت زوت
 کن کہ اے رودیں بیت من ادا آئی ء نان ء آپ ء داریں تو دیم پہ سرر کی بدے
 آزانہ آچے کنگ ء انت ء من بزائیں من چے کناں مردی چڑکارے کیت
 شیران اوکیں مردمان پرسگ ء انت پدا دیر نہ بیت کہ پیداکیں مردم ظاہر بنت
 کپوت وتی گدان ء چه در نہ ایت ماہکان ء فاطمہ ہیچ چڑ کہ نہ کناں سے ایں مرد
 گداناں ہٹ کنان ء گد سمری گدان ء کش ء تگردے ہیچ کناں نندان ت شیران پہ
 مردمان آپ یے گرم کنگ ء بیت کپوت چڑکارے کنت پدا روت ء آس یے
 روک کنت ۔

کپوت گدان ء چه پشت کیت گپ یے فاطمہ نی گوشان گو شیت
 فاطمہ پدا دیما کنزیت، ماہکان ء گو شیت ” اے ہما انت پدا ہیچ چڑکار نہ بیت دان
 فاطمہ دیم ترا چاریت دو مردین آدمان پدا گٹ برزکت ء گوشت بیا ترا راہ دینیں!
 ماہکان پاد کیت فاطمہ جھپتے سواس دست ء دنت ء گو شیت جہلمگ ء سیک انت
 سواساں پاد ء کن اے ڈن سر نوک انت سنگ ترا ہڑین انت۔ ماہکان زانت کہ
 اے شپادی انگت آئیگی قسمت انت۔ وہدے فاطمہ گو شیت تو اللہ میار ء ماہکان
 ہنچوش کہ تنگے زوریت رودین گون دیم پہ دیم بوگ بزانتانی بنا بوگ آگاں
 وتی مردین آدمان سلامت گندگ لوٹیت چه رودین وتی گال ء دیما بارت۔
 ماہکان جہلمگ ء ایر کپگ ء گوں کئے او شیت پدا سواساں پادا کنت وتی گاماں پہ
 دگہ حب یے دیما بارت اے شپ ء اولی پاس نہ انت بلے ہنچوش گوشے سہب

دور نہ انت بازیں رندا ماہکان ء و ہدے شپ ء گمان بوت زال فاطمہ لگمان دل ء درد
کت پہ راج ء جنین آدمان یک سیکنے اے سپر آئی ء کسانی ء سپر انت مرچی ہلاس
بیت گڈانیک نامی یے گون انت۔ منی حطا اگاں دگہ دورے بوتین مزن ات
مرچیگیں جہان زانت گناہ ء جندء پدا اوں آبزگ انت پہ ناشری اے دودان من ء
رک اتگ۔ اے دود من دوست داشتگاں مپتیں نہ بوتگ انت۔ من رد بوتگوں
بلئے منی ردی دودانی ردی نہ بوتگ، اے منی وتی ردی بوتگ۔

اے ہلک ء سے مردم نشنگ یک بچک یے نوک سویریں ء سے جنین
آدم پدا رودین شکاری کیت کہ سرء سرجمیں پٹ یے اسپیت انت۔ جہان گردی ء
اے دود انت کہ من مرچی پہ سلامتی وتی واہگ ء گوں وتی منزل ء بہ رسیت منی
دوداگاں ہراب انت کہ منی آنت، من وتی رہبنداں کہ وت نباں دگہ کئے منی
رہبنداں بیت۔ (وشدل خان تو دگہ چا کر یے نہ بئے) تئی نام گو من ہو رہ بیت ء منی
قول ترا منی مرگ ء پد یات بنت من ہما زالاں کہ وتی ڈیہی گچگ ء کورانی دوستی ء
نازینکاں پہ وشگلوائی جناں بلوچ پہ وتی دوداں بلوچ انت ماہکان ء یات اتک اے
ہما زال انت (بز اں فاطمہ لگمان) کہ مدام گپے ہمے بوتگ کہ ”کسانی بگرداں
مزنی ء ء داں روچ ء مرچی منی دل ء بوتگ کہ ”بلوچ پہ وتی دوداں بلوچ انت“۔

آمرچی نشنگ اے کوہ ء تہا بلئے بے حال نہ انت کہ مہمان ء چون
داراں ء عزتے چون دینت رودین ازت یے داریت، بلوچ یے، من ازت
یے، داراں بلوچے آں منی دود عزتے دار انت بلوچ ء دود انت منی راج ء گاری ء
دروگ اگاں فاطمہ لگمان زندگ انت۔ اگاں ہمے گپ زندگ انت کہ فاطمہ لگمان
یے، جنت گڑاں من تچک اوں گوں وتی دوداں منی دل ء ہچ مان نیست، من گل

اول، کہ من ہے دودانی یک بہرے اول ہے دوداں کہ ”بلوچ“ داریت من پہ
 اے زندا واری نہ اول۔ من زرین پہ ہما زندہ کہ منی دودزندگ انت ہمودہ کہ
 دروگ بندی نیلاں ہما دود کہ دزجنگی نیلاں ہما دود کہ زال ء عزت ء پہ جنگ پادکناں
 پہ بزرگ ء پیران مہکمی کاراں۔ بانده روچ پادکیت جہان زانت بلوچ وتی غیرت
 ء پہ برات ء کس نچاریت ء برات ء غیرت ء وتی جان ء دوست ندرایت۔

وشدل خان من ء ترا پر کے نیست تو گوشنگ من دودان بندوکیں مردیے
 جوڑاں ء من گوشنگ من ہما زالاں کہ دوداں چہ دریاں گڑا آروچ منی مرگ ء روچ
 انت۔ تو وتی جاہ ء راست ء من وتی جاہ ء حق ء سرا اول ماہ ء جمبری پلے چیردنت
 گوات زورا کے بیت ماہکان اوشنتیت۔ پداروگ بندات کنت، بانده اے کورہ
 آپ مردم ء چہ بیلے ء راہ ندنت من اے خیال ء ردنیاں کہ اے سال ء بہارگاہ
 حساب ء گیشینیت منی راہ ء منزل نزیک تر ء آہگ انت منی گم ء گرہٹی ہلاس بوآن
 انت۔ منی دوستی پہ اے جہان ء نہ انت۔ من ء وتی مردم دوست انت من ء چہ پیش
 اے شدتاں گون مارگ نہ بوتگ اے غم پہ نزوریں مردمان بیت دل ء مہریں مردم
 غم ء جخال ء پرواہ ء نہ کنت۔ من وتی جنینی جاہ ء زندہ ہما وڑا گوازینتگ کہ مردم تما
 یے کناں چے بیت منی روچ ء کمی ء حساب ء انت منی وہدگون وشدل خان ء
 چیزے روچ ء شش ماہ ء پر بوتگ انت بلتے ہے دود۔۔۔؟

پدا سے ایں مردظاہر بنت، بلتے کہ فاطمہ لگمان انت آزندگ انت۔ من
 زندگاں اے منی ہستی ء جبر جہان ء نوک انت۔ تب ء نوک کنت بلتے رہبند ہما
 انت بازقوم ء راج گوں وتی رہبنداں زندگ انت ء بازقوم ء راجاں وتی رہبند

گار کتگ ء و ت گار انت۔ اے زند ء و شی گوں وتی دود ء ر بیدگاں و ش انت۔
 اے جہان ء رنگ گوں وتی ازم ء راہان بنت گڑا جلوہ یے بیت۔ مرچی اے
 جہان گپ ء سرا شہادت کاریت کہ رسم انت ہمیش بیت راج انت دود انت
 ہمیش بیت مردم انت۔ مرچی اے سرپدی پہ پمن نہ انت پہ یک نپرے ء اے
 سرپدی ہر نیمگ ء شنگ انت دل ء کیت وشدل خان چون بکنت۔ اگاں حال
 یے گوں راستی ء آیرا شنگ ء سر انت اے سرپدی منی وتیگ انت کہ وشدل خان
 وتی غیرت ء ہچ نچاریت آمردے کہ من ء جنت بزاں گوں وشدل خانی غیرت ء
 گپ یے کتگ یے مرچی منی برات انت ء وشدل خان ہر دو وتی جاہ ء اوشتا تگ
 اے ودار یگ انت کہ کد اے پدر بیت کہ آہانی دژ منی نوں بنا بوتگ ء اے جنگ
 بلوچی جنگ یے آئیگی کسہ سی سالی کسہ یے بیت کہ بلوچ پیدا ک بیت گوں
 ہے شدتان انت داں مرگ ء وشدل خان چریشی چون گست ء بیت۔

اے مرد ء خیال انت منی حب، منی دودانی حب انت کہ اے منی خیال
 ہے مرد ء من ء ماہکان دیما نزان ت پہ یکیں حُب ء ہاترا آئیگی اے ہب بندات
 بیت گوں ہے خیال ء کہ باندات پمن گپ یے کیت آ گپ حُب ء واہگ ء
 گپ بیت زند ہنچوش یک خیال یے ء روت انت۔ بلتے حُب ء ساعت ابدمان
 انت ء زند ء ہمیش ساعتاں ماوشتیانی ساعت گوشان ہنچو جمبراں ماہ ء دیم گپتگ
 ء روژنائی گار بوتگ ماہکان نی گام ہم سست بوت انت دلگوش کت یے آ کوہ
 یے سرکیان انت۔ اے کور سروکی کور انت نوں دیر نہ بیت کہ آ وتی ہلک ء
 نزیک ء رسیت ہما ہلک ء کہ ہودا آئی لوٹگ انت کہ ہودا آئیگی نام زندگ
 انت۔ اے امیت مرچی چو ہلاسی ء اتلگ بلتے دیم ء کاراں کس نزان ت۔

(10)

نواب گوشت دیمہ آس روک انت ۽ ہنچوش گوٹھے لشکرے نشنگ
ہیبتان گشت ”دیمہ مرو بوشت جا گہہ ۽ بچار ۽ وتی مردمان سوچ ۽ سر بکن اے جاہ
۽ کوسگ شر ترزان انت۔ بلئے دانکہ آدم ۽ توارمہ کنت وتی تپن گانی زد ۽ چہ وتی
دستاں دور بدار ات“ گوٹات سک زور انت ۽ پداسارت ۽ کتگ مردم وتارا
شالاں ما پونشان ۽ سنگر کنگ بنا بیت ہیبتان ہر ٹولی ۽ کرا روت ۽ جست کنت کہ
تیرانی کساس ۽ کم انت کہ زیات انت پدا اے گوشت مرچی باران زئی چداں
پاد نہ ایت اگاں پاد بنیت چہ وت کتر مردم خون ۽ خون رتچیت جنگ جاہ پدا دگہ
روچے اے گواہی بدنت کہ باران زئی بزدل نہ انت ۽ نیکہ بوت کناں۔

بلوچ ۽ وتی نام جنگ ۽ ہج رند ۽ ہراب نہ کتگ۔ اے جنگ اوں
”شیدل ۽ بیدل“ نہ بیت ہیبتان نواب ۽ توار جنت ”اگاں بچک دزگٹ انت
گوں چیدگ ۽ برجی ۽ بندگ ۽ مردے بچار کہ آپ ۽ سیاہیں چاہ یے ٹہنینت ۽
بچکان بدنت“ انوں ظاہر انت کہ آدم ۽ مردم ودار یگ انت۔ پہ گپ ۽ سکین
یے منی دل ۽ ایش انت کہ نوکیں حال یے بیت گدا وشل خان وتی وہد ۽ راست
کنت ۽ دیم ۽ گو ما دنت چارویے دیم دے۔ بارین کوسگ کجام ترک ۽ گرگاں
چہ مردم شو باز اتگ ۽ مچ کتگ۔ آہانی کچ ۽ کساس اچ ماں چنت گیش انت
نواب گوشت ”ظاہر انت آگیش نہ انت اگاں پشت ۽ دگہ لشکرے بیت انت

ہم زانگ نہ بیت اے آس کہ روک انت گواہی دینت کہ پنجاہ ء شست نیرء چہ
گیش مردم نہ بنت “ہیبیتان روت پہ مراد خان ء ہے جست ء کنت مراد خان
گوشت ” مئے مردم شتگ ء کوسگ ء گوں دعا ء سلام یے کتگ آ پنجاہ مردانت۔
شریں سلاش گوں، بلئے وشدل خان دیم پہ سررکی شتگ نوک ترین حال ہمیش
انت کہ آسررکی لوپ ء گوں چندئے نیرء راہ بستگ دگہ پچ حال نیست، “ماہ نوں
آزمان ء سرکپان انت بلئے جمبری پئے انگت دیم ء ظاہر بیت گوات ترندی ء
گوں ہما پیم کتگ انت کریم بخش کیت گوں وتی گہارزتکان ہور بیت۔ اے
گوات ہنچوش بداریت اے سال ء مال دار شیرء بوار انت، روغن ء جان بشود
انت ء شیلانچ پہ وتی نماسگاں ایربکن انت۔

مال ہمیش انت کہ کوسگ بیگ انت۔ مرچی اے بنداں درامردم بیکیں
کوسگ کہ مال ء گوں شتگ ء گزار کنت آدگہ آلم ء کوہ آں یلہ کتگ ء شہران
اتلگ آباد انت موٹل ء بانانی واہند انت گدان ء کرگین ء نام اش گار کتگ، مراد
خان جست گت اگاں باندات ء چہ مردم ہنچوش بہ نندانت گڈا داوا پراہان گران
کپیت۔ اے شپ ء اگاں یکے ء تیرے جت بزاں داوا بنا بوت۔ مرچیگین شپ
روچ بہ بیت بس۔ ہیبیتان گوشت ” وتی بچکاں بگوشین وتی برج ء سنگراں ء بندگ
ء پد چمان پہ ساعت یے نزبکن ات کہ باندا اگاں داوا انت شپ نندی گڈا مارا
نکس انت کہ ماراہ یے اتلگ انت بچک یے چاہ کاریت ء چاہ کوپان انت
ہیبیتان جست کنت اے چہ کجا شمشوہاز کتگ انت بچک گوشتیت کہ مئے بازیں
دوست یے آدیم ء برچانی پشت ء است ء آہاں اے چاہ ء ورگ دیم داتگ انت
آہوداپس ء کوش کتگ ہیبیتان گوشت مرچی دنیا بدل بوتگ بلوچ مرچی دژمنے

اول داشت نہ کنت۔ اگاں داشت کنت گڈا اے دگنیاہ رپک جتانٹ، گوں
باندابوت کنت ساعت یے ء پدا یک ء دومی تیراں بگوارانت نشنگ چاشت
کنوکائی انت۔

من اے کسانین چکانی ترز ء ڈولان نابلدوں اے بہتر ء شتر ترزاناں کہ
دیم ء چے بیت ء چے کنگ لوٹ انت۔ دژ من ء وڑ ء دیم زان ء وتی وار ء شتر تر
زان انت۔ اے پیم یے است کہ داوا ء کدین ء چون دیم بہ براں اے داوا کہ
گون براتاں انت داوا ء پیم اش ہنچوش بدل کتگ نی من ء ترس یے نیست۔
اے لد چہ باران زئی گوں کوسگ ء ہم جہتی ء درکیت راہ گپت۔ ادا کہ نکس یے
کیت آنکس پہ بلوچ ء نہ بیت آنکس یکین ساعت ء گوں بلاس بیت۔

اے جنگ وت دگہ شکل یے درایت آکبت چے بیت زانگ نہ بیت
نوں ہیبتان روت یک یک ء وتی کسانین بچکانی گورا ہر کس کہ دیم ء کپیت
ہمیش گوشیت مرچی ء پد شمارا چہ مسترن گلہ یے بیت دپ ء بیا ر ایر یے کن ء کہ شما
اے جہان ء نزانیت گیش زان ء شمارا اے ہم گمان انت کہ اے جنگ ء شمنے
یک گہارے ایوک ء داشت کنت ء شمارا راست ء کہ نواب جست کنت ”کہ لالا
اے وڑا بچک دل ء نج انت ہیبتان گوشیت۔ من مرچی ہدک ء جنگ ہما ہدک
کہ منی گپ ء سرا شہادت یے آرتگ من گوشتگ منی بچک ء کاردار انت چمن چہ
کمتر انت۔ نوں من زاناں اگاں آئی وتی دست چست کت انت منی دست ء سلا
ہنچوش ارزانی ء پیچ گپت یے کت بلنے منی عزت ء نام ء پہ وتارا کوشاینٹ یے
من وتی پیری ء اے نزانت۔ اے منی وتی پیچ ء برات انت دگہ کس نہ انت۔
مرچی اے لشکر کہ مچ انت منی شر ء حراب ء بگند ء چار مردم اول پمن اے پڑ ء سرا

اوشتوک مہ بیت۔ اے غیرت پہ دگہ دریں دژمینے ء بہ بیت گڈادل ء وشی بیت۔ آ
 وشیں گوات پہ اے کوچک ء کوہان درسانی واست ء بیت۔ نواب گوشیت۔ ہو!
 من ء ہدک شکارا ہمراہ بوتگ انت آئی ء شرتزرتگ ء پر تو شکار پتنگ ء دیم
 داتگ ء آرتگ انت من ء خیال نہ بوتگ کہ آاے کارا پہ دوستی یے کنگ ء
 انت۔ مرچی جہان آزات انت بلئے ما وتارا ہنچوش کہنیں دوریے ء بندوک
 کتگ کہ نے شری کاریت ناشی ء سوب بیت بازیں مردماں مارا یلہ کتگ ء
 شنگ انت ما آہاں بے نہ کناں۔ اے مرد کہ پہ وپایے گوما نشنگ ء مئے وشی ء
 گئی ء شریدار انت آہاں ما کتر لیکنت ء پدا مارا موہ یے رسیت ما آہانی بدی ء
 رندا کپ انت شری ہمیش انت کہ اے جنگ پہ اے وڑیں گیاں پاد میا انت۔

منی دوست اے برچی ء پشت ء نندوک انت پمن وتی مچی ء دو دوست
 تر نہ انت بلئے مئے تیر مرچی آس بر انت گڈاں دیما گرامان انت۔ اے اپوز
 انت کہ دوست ء حال ء مرچی من گپت نہ کناں مئے اے زہری حد انت دائمی
 مبات اے غیرت انت بلوچ ء کہ جنگ ء وتی جان ء بہہ چک ء پد نہ بیت۔ بلئے
 اے جہان ء بچاریت آپون بکنت کہ اے وڑیں حال ء سرمہ بیت ہسبتان
 گوشیت ء اے جمبر دور نہ انت، بچکان بگوش وتی واستہ پیش ء لکم یے بنداں کہ
 اے ہور مارا سک نگیگ کنت ماسک بے وڑباں ہنچو کہ ہور چہ زر باری دمگ ء
 بتیت بہار گاہ ء ہور تچک بہ بیت۔ گڈا سک رچیت گوات یے دپ ء جنت کہ
 گوات، زر گوات انت ء برزادی دمگ ء زر باری دمگ ء چہ پیدا کہ انت ء جمبر
 چہ جہلادی ء زر باری دمگ ء چست بووان انت الم ء اے ہور رچیت ء بسی ء نام ء
 نزانت باندا اے کور راہ نہ دنت۔ اے المی ایس گپ یے پدا مچکائی بیت بچک

توکل بندانت ۽ جہلگ ۽ پیش کار انت لکم کناں سرے دینت دیر نہ نبیت ہر
برچی ۽ سر بستگ ۽ بچک تکہ انت گپ انت۔ اے امیت گیش بووان انت کہ
باندات ادا ہوو ۽ نشان بنت آپ ۽ نشان بنت ۽ ہر کس پہ سلامتی وتی نیمگ ۽ روت
جمبر ہنچو ایروپ ۽ چست بووان انت۔ گوات ہما پیا تر ندانت بلئے جہلادی دگ
انگت ۽ درا انت۔

نوں اے جمبر گون گوات ۽ دارگ ۽ پہ مہتل انت۔ اے گوات
بداریت جمبر ۽ رچگ بنا بیت کریم بخش گو شیت کہ ”صد نہر ۽ اے جمبر مارا سک
بے وارکت کنت پدا بدیں ساعت یے میر آباد چما دور کپیت۔ کریم بخش وتی
جرادیمابارت کہ نواب گوشت امیت ہمیش۔ انت وشدل خان داواہ وڑیلہ کتگ
آداواہ نلوٹیت آزانٹ اے داواہ ۽ چچ کٹ مان نیست ایوک ۽ اے دیم ۽ آدیم ۽
مردمانی مرگ ۽ ججالی ۽ اگاں آئی ۽ پہ جنگ ۽ بوتین انت لشکر یے مچ یے کتگ
ات بلئے آئی ایوک پنچا مردم ہمراہ کتگ ۽ دگہ چشیں تیاری یے نیست۔ انت
یے آئی وتی چچ مردم حال ندا تگ، ایوک ہے کر ۽ گوراں چہ وت مچ بوتگ ۽
وشدل خان پہ شتگ انت۔ باندات حسیر بیت ہیبتان چہ نواب ۽ گپان پد گو شیت
من وتی اے زندہ ۽ اگاں چیزے کتگ باندات آکار بہ بیت۔ اے جنگ گو من بنا
بیت ۽ گو من بلاس بہ بیت مرد ہما انت کہ وتی مردماں پشت ۽ کنت ۽ وتارا دیم ۽
داریت گشیت کہ اچ من پداے جہان پہ کسان سالیں نوک بروتاں انت ۽ من
زاناں آاے دور ۽ وڑ ۽ پیم شر تر بہتر زانت روچ ۽ پدی بونگ۔ ساری من اے
نواجون گشان گوں کہ منی ہرچ پگرے است بلوچی دود ۽ ربیدگانی برزکننگ ۽
نام دنیگ ۽ واست ۽ انت۔

اے زندہ را دگہ ارمان یے نیست کہ من بچاراں کہ زندہ وشی ہمیش
 بوت کنت۔ منی کار پد پہ بلوچہ نامہ دارگہ بوتگہ بلئے کہ مرچی ایشان بیکردی
 یے لیک انت۔ بلئے اے ردی چہ بلوچہ دستہ بوتگہ نواب گوشت ”لالا تو
 وتارامہ ڈوبار ہرکس زانت تئی دل پہکہ سہ ساپ انت۔“ تو پہ باران زئی باز
 کتگہ اے ڈہیہ ایوکہ یکیں تئی کار پداں پہ شرہ ہراب بوت نہ کنت۔ ہرچ
 زاتہ زریاتے است۔ وتارا بلوچہ دودمان گوں ہمگر نچ بکنت نوں دگہ نوکیں
 بلوچہ راج یے بنیتہ ودی بہ بیت ہرچی گوستہ شتہ باندات کیت انت نوں
 دگہ جبرے بیت۔ مرچیگیں خیالہ چہ دراہ وتاراپہ بانداتیں روجہ واستہ تیار
 بکن ہمرہ اے ساعت برے برے کانت۔ اے موحدہ ماراداتگہ بزاناں
 جنگہ پڑامارا جوہرے مان نیست۔ بے جوہرے زمانگہ پہ آہاں ہمیش انت
 کہ گارینت۔ نواب روت پہ سری چیدگاں کہ ہودا آس یے مزن کتگہ ورناسر
 وشتگہ چہ بانداتہ خیالہ بے حال گوں وت مشغول انت۔

اللہ انت اے وشی دانچی بہ بنت نواب دلہ جیڑت میرل تو مرادخان
 ندیستگہ؟ نواب جست کنت ”کیارا ندیستگہ؟ میرل جستہ پرتہ پُرسہ انت
 سنت، تو امام بخش ندیستگہ؟ چہ پدیہ توارے کیت ”من ایشان“ نواب چکہ
 تررینت۔ امام بخش پہ پرائی پیداک انت نواب انتظار کنت امام بخش کیت
 انت ہاں! چہ گپ یے؟ امام بخش جست کنت نواب گشیت ”منی سرہ ہوش
 زاناں گارانت بلئے ہنچوش نہ انت کہ وشدل خان پہ جنگہ ہدوک نہ انتہ آ
 دگہ راہ یے سازگہ انت۔ آیکہ راستیں بلوچہ یے امام بخش گوشت آدگہ
 پنڈلہ پلاڈی کت نہ کنت۔ اے وڑامنی اوں خیال ہمیش انت کہ بچک وتی

سلاہاں حفاظت بکن انت۔ ”کارے ایر بکن پہ کزائے تیرے آس موارت اے وڑا
 بزاں ماوت کار لگانڈ وکت ء اشت روچے کیت گڈ ازانگ بیت“، نواب خان
 گوشتیت۔ امام بخش گوشتیت ہو۔ نواب خان گوشتیت ”من گون بچکاں دوگپ
 کناں پداپہ توکایاں“۔

(11)

نواب خان روت پہ آس ء جمبور ء نیمگ ء امام بخش چاریت گوات ء
 داشتگ، بلئے کسے ء سمانیست چماں آزمان ء چاریت تہاری اے گواہی ء دنت کہ
 جمبر ء آزمان پُر ء گپتگ۔ اگاں یک تڑپے کپت پداشل ء دزدانی گپ نہ بیت
 اے ہور بوت کنت دراہیں شپ بگورایت۔ گوات ء دارگ ء گوں پدا سک نرم
 نرمیں ء سارتیں گواتے ہنچوش گشتے چہ آزمان ء ایر کپان انت۔ پدا شروع بیت
 کشگ ء اے ہار گوات انت، باندا تیں روچ جنگ نہ بیت۔ اے جنگ وتی جند ء
 بہ رکائینان بس انت کہ اے شپ اے پڑ ء سرا بگوزیت ء مردم پدا اوں زندگ بہ
 بنت ء چک ء نماسگانی پت بہ بیت امام بخش روت پہ ہیبتان -----

ہیبتان ہنچو کہ امام بخش ء گندیت جستے کنت ”باریں شما وتارا شری ء
 تیار کتگ“۔ امام بخش گوشت ”کہ اے جنگ سینگ ء مئے قسمت ء نہ انت۔
 ہیبتان جست کنت مئے قسمت ء نہ انت اے چتوریں گپ یے“؟ امام بخش
 گوشت ”وشدل خان کہ دیم ادا نداگ۔ اے پہ سر پدیں مرداں دگہ گپ یے
 نلوٹیت۔ آوت ادا تک ء ساڑی بوت انت ء مردم سروں ء دیم داتیں انت گدا
 جنگ پہ دگہ جہراں نہ اوشتاگ ات۔ وشدل خان لوٹیت کہ جنگ گوں نیک نامی
 بلاس بہ بیت۔ آزانٹ یک ساہ یے گرگ شتر تر انت۔ ادا جنگ آئی وتی راہ
 گیشنتگ آلوٹیت کہ کوسگ اے ہلکاں پہ جنگ ء جڑاں لڑ ء بارمہ کن انت۔
 ہیبتان گوشت مردم دوستی ء آپیران نام بوتگ۔ مرچی اے جنگ ء چہ رنگ

گران انت۔ گوات تاب تر بہ بیت ء سارتیں گک یے چست بیت۔ چہ گوست
رند ء ہیبیتان گوشت ” اے گوات گور بامی مشک انت دگہ کار ء دہندائے
لوٹیت۔

امام بخش گوشت ” من ہے ہاترا اتلگوں بچکاں بگوش وتی سنکر ء چہ کوہ ء
سنٹ ء پشت بہ کنزیت ” ہیبیتان گوشت ” تووت سوچ ء سر بے کن اے گوات
ء نوں ہر کس زانت۔ اے چیریں گپے نہ انت امام بخش گوشت بلوچ پشت ء
کنزت نہ کنت۔ اے گپ است انت کہ آچہ نوکیں دور ء مردان انت، بلئے آ
وتی بلوچی ء گیش دوست دار انت۔ چہ پیسر ء کہنیں مردان مرچی آوتی نام ء زبان
ء سرا پھر کن انت۔ اولی ترمپ ء حال شنگ بیت چشیں مردیے نیست کہ وتی
دزمالان چگل مہ دنت سک سارتیں ترمپ انت۔ دیر دیر ء سرا جمبر گروک یے
جنت آزمان ء یک ٹک یے چہ جمبر ء ہالیک نہ انت امام بخش گوانک جنت کہ
ہور دور نہ انت وتی کڈ ء کدوہان مہر بکن ء اے جمبر کہ رچک بنا بہ کنت بانداہ
سہب اول پدی نہ بیت۔“

ہو، گمان ہمیش انت اے درائیں شپ ء رچیت پدا اے کور وتی نیمگ ء
نیلیت پیش برے بیائے مچ کن ات مشک ء ترمہ کن ء نمسی پان ء وت سارت
بیت۔ اے شپ ء مال داران امبرے ء یات بیت چیزے بچک چہ موٹالان پیش
کاریت ء چکر دانی سران جنت تمبو جوڑ کنت پہ بچک درناہان اے لیب انت ء
بس سارتیں ترمپاں ہوار ڈلگیں ترمپ کپ انت گوں ہر کس چہ جنگ ء بے حال
ء گون قدرت ء شدتانی حیال ء انت وتی گس ء لوگاں یات کنت باریں اے ہور ء
کجا کار بہ کن انت کہ بہ رک انت۔

فاطمہ لگمان کیت ۽ رودین ۽ وش اہت کنت پدا گوشیت ”تو دیر انت
 اے دمگان سر نہ کشنگ“ رودین گوشیت نوں بے متلب یے مردم گر ۽ گاڑی
 کت نہ کنت ہمر نوں ہنچوش انت کہ دستگٹی باز انت۔ چک ۽ چلانگاں کپتگیں
 مرد ۽ لنگیں مرد یک وڑ انت مانوں لنگ انت پدا شیران کیت ورگ کاریت دیم
 ۽ دنت ماہکان گوشیت ”مارا ادا دگہ جیڑہ نیست بلئے مئے روگ ۽ یک جناورے
 ذیے پیش ۽ ورگ ۽ انت۔ باریں ماسگ یے بند ۽ بدئے گوں دیر نہ بیت ترا
 رودین گوشیت دیری ۽ جبر راست انت۔ شیران تڑیں پیش یے شوہاز کن بدئے
 گوں فاطمہ جست کنت باریں اے گوات ۽ ہورے مان بیت کہ نا؟“

رودین گوشیت شما کوسگ ہنچوش گوات ۽ حال ۽ بلد ۽ ہنچوش کہ
 نا ہداریائے چولاں بلد بیت تو من ۽ جست ۽ مکن تو زان اے گوات ۽ جمبر
 کسانیں جمبرے نہ بیت۔ اے دمگ ۽ سر گوات بیت ہور کاریت ادا ہور گون
 گورچ ۽ نیست بلئے جہل گوات جنت ۽ مان چکریت کیت پور کنت ادا ہور کور ہر
 دوزانگ نبان تئی ہلک اے ڈن ۽ سرا پہ دگہ واستہ یے نہ انت فاطمہ گوشت
 ”باریں تو میر آباد ۽ دگہ نیکیں حال نہ اشکتگ۔ رودین گوشیت نیکیں حال زیکیں
 روچ ۽ بوتگ پدا مردم اے خیال ۽ گون ادا شپ ۽ تئی مہمان انت کہ حال شر نہ
 انت ہمیش امیت است انت۔ تو بگوش مئے امیت انچائیں انت فاطمہ گوشیت
 ”انچائیں بوتگ ات۔ اگاں تو رودین ۽ جاہ ۽ دگہ مردے بوتین ۽ من ہم ہمیش
 امیت ۽ ترا گوشان کہ وشدل خان ۽ سر ۽ ہوش مان اگاں تو پہ سر ۽ ہوش وتی راہ ۽
 تاب مہ کن ۽ گور کشکی مہ روئے گڑاں رودین گشیت ماں نوں دگہ کجام راہ ۽
 تاب دین مئے راہ یکین انت اگاں مارا امیت یے است گڈا گوں کسانیں

مردان انت اللہ دادا گوشیت مارا زانگ ء زانت دنیوک ہما مستر ء کماش
 انت۔ اگاں اے وت بے زانگ ء نادان بنت مئے کسانین زانت چہ کجا بیار
 انت۔ شیران پیش یے گون کیت انت پیش ء رودین ء دنت رودین دوتاک
 کرایت ء پیش ء تل کنت۔ ماسگ ء بندیت رودین ماسگ ء دور دنت ء
 گوندیے دنت پدا ماسگ پچ کنت ماسگ گوشیت کہ تی دزجنگ بوتگ۔ اے
 زیکیں روچ ء پروندو شنیگن شب ء گپ یے بیت جناور بوتگ گمان ہمیش انت۔
 فاطمہ جست کنت باریں شیران تو نہ اشکتگ کہ اے حدان جناوری
 ڈونڈ ء آڈال است کہ نیست شیران گوشیت زی من یک کچک یے دیست دور
 ات بلئے تیرے زوال کت منی نزا تیرے لگت بلئے زہمگ پرترات رودین
 گوشیت ہمیش تی ناہار بیت دگہ جاگہ نوں مچار ء شوہاز من باریں تو شیران ء مشک
 یے کش کن بدئے گوں شیران مشک ء بیار فاطمہ شیران ء تو ار جنت شیرانی مشک
 ء کاریت رودین جست کنت شیران کشگ نزانت فاطمہ گوشیت ادا کس کشگ
 نزانت بید ء من سر ء من دستان گوں انکیاس زندمان نیست۔ رودین ء شیرانی
 مشک یے دست ء دنت رودین چاریت ساری ء کش کتگ بلئے نابلدئے ء کار
 انت رودین پیش ء جتک کنت پدا مشک ء کش کنت کش ہلاس بیت۔
 جمہراں پداماہ ء گار کنانت فاطمہ گوشیت اے جمہر دور نہ انت راہ ء وتی انان ء بد
 بدارات۔ اے کورا آپ کیت پدا مردم ء پہ گیگ ء گور بووگ ء موہ نہ دنت
 رودین گوشیت ہو ء پگر انوں مئے سرامہ بوس ات۔ انت مردم ء دل وش ات
 ء تب ہم وش ات اے گرانی یے مئے سرا انت دگہ چچ دل ء جاگہ نہ کنت مئے
 اے گرپتاری ہنچوش ہلاس بوت پدا اے ہو رگوارگ بیانت ء حیال ء بہ براں

گون وت انوں اگاں ما پاد بیان شترتر نہ انت رودین وتی ہمراہ ء دگوش کنت
گوشیت اللہ داد گوشیت ہر پیماتو گوشے ء نوں مارا دیر بوتگ۔ شپ دیم شنگ
مئے راہ دینگا ایرانت پدامئے سرا ڈ بہ است باندات دگریے مہ گوشیت کہ ما وتارا
یک جنین آدمے ء گامان برت نہ کتگ رودین گوشیت ” اگاں اے گپ مزن
بیت ء جہان یے سر پد بیت گڈانام ء دپی مئے بخت ء پشت ء چہ مارا گون انت
پاد انوں ماشمارا چہ موکل یے لوٹان رودین پاد کیت فاطمہ گوشیت شما پہ نام دپی ء مہ
چار ء پہ وتی ورنایاں بچار ء کہ مرچی آاے زمانگ ء وتی زند ء اڑ ء جبالاں بے
حال گوں شما ہوار جنگ ء ہرجان بنت سُد ء ہوش شما دیم ء وتی راست بکن ء
رودین پاد کیت۔ ہنچوش اللہ داد ء شیران پاد کابنت۔

اے سپر بزاں من تو ہلاس کت دو ء چار قدم جنگ ء پد رودین گوشیت
ماہکان ء دیر انت۔ من ء تو پہ تگ برووان بلئے چہ تیگاپ ء پیسرا مئے گام آئی ء
رسینت کت نہ کناں اللہ داد گوشت ” اے سپرانگت ء است انت “ وشدل خان
بانداتیں گرانیں روچ یے بیت آباریں چتور چاریت ء گندیت۔ اے گپ ء
حالان مئے بلوچ پہ سر ء ہوشی کاریے نہ کنت پداما بازیں زندان وتی سرا چانپٹ
جناں اے گپ پما گاریں گپ یے نہ ایت رودین گوشیت انوگیں ورناء سر پدی
گیش ترانت نوں چے یک نادان یے بیت ء کماش بہ بیت بلئے وتی کش ء کر ء
قوم ء راج گندیت آبانی رپک ء راہاں زوریت گوں وتی مزن جگری ء پہ نام انت
نوں پہ وتی زانت ء نام کپگ ء انت۔ بانداتیں روچ پہ بلوچ ء سد ء ہوش آئیگی
انت داواہ پہ اے کسانین گپان نہ باں ء نیکہ جنگ یے آرگ زورتیت گڈا گوں
شری ء کش ء چپیل یے کنت نون گوں براتاں داواہ آ زانت بے نپ انت۔

انچائیں وتی مرٹینگ ء برات ء ولینگ دگہ پھی نہ رسیت۔

گوات سک ترند بیت جمبری پٹے آزمان شچگ ء گور بیچان روگ ء
 انت۔ اے کوہ ء پُر ء گوات ء دیم گور بیچان داتگ اور چہ زر بار ء پیدا ک انت
 رودین گوشیت ” انوں جمبر چہ جہلا د کابنت چہ گور بیچان ء جمبرے نہ بیت دیم ء
 برزادنت زر بار ء جمبر من نہ اشکنگ رودین گوشیت توپان ہنچو کابنت پدا جہلا د چہ
 جمبر بیت آ گوات ء سرا انت۔ ہنچوش تو گوات ء بچار ترند انت ء جمبر اتلگ ء سرا
 نت۔ اول درد یے بیت چہ زر بار ء کیت پدا کہ ساچان بیت آ جہلا د دیم ء بہ روج
 دراتک دنت۔

اللہ داد گوشیت ” اے پکہ ساچان بیت ء بیل ء دو بیل ء ہور بیت رودین
 پسو دنت ہو ساچان بیت چو کہ سر گوات ء پذیر گوات انت ء سک دیرا دشتگ
 یے اے دگ ء زر گوات برے برے قیامت کنت۔ اگاں کیت انت بزاں
 ہورے گون بیت باندہ ادامن ء ترا آپ راہ نہ دینت۔ پدامنی ء تئی سرا ہمے ہلک ء
 کپیت اے گپ ء منی دل ء ہدار اللہ داد گوشیت شمنے گپان بہ کش رُ دانت۔
 مئے عمر انکیاس نہ انت کہ شمر سر پدی بہ بیت رودین گوشیت پیش ء اے گپ
 مستراں سوج داتگ انت مرچی کسانین مردم چہ مستریں وت بلد ترانت آہاں
 نوں وانگ ء زانگ یے دیستگ پدا آہانی زانت وت مسترانت چوش زمانگ
 کیت وانندگہ ہر لوگ ء بیت ء اے گپ کتاب ء تا کانی توک ء بنت کستریں پہ
 دنیا ء زانکار ی ء چیزاں زور انت گوں گوات داریت نوں دویناں گام وتی سک
 ترند کت انت پدا دیم گوات ء سک بوتگ۔ اے وڑا گوات ء دارگ ء گوں
 گامانی ترندی زانگ بوت۔ ہر دوئیں یک یے دومی ء چاران پدا اللہ داد گوشیت
 ” اے تہاری گوشیت ہور سک دور نہ انت۔ جمبر شلگ ء بندات بہ بیت درائیں

دگ ء ہور بیت “ دیرنگوزیت رودین وتی پادان داریت اللہ داد جست کت
 ” ہاں! اوشتات ء رودین گوشیت گوات ء بچار اللہ داد گوشیت ” گوات نیست، پدا
 گوشیت اے گوات کجام دیم چه پیداک انت۔ رودین گوشیت گوات چنائی ء
 زربار ء گوات انت بلئے چه آزمان گشتے رچگ ء انت۔ اے گوات ء ہار گوات
 گوش انت ہشت دگ ء ہشت گوات انت اے نہی گوات انت۔ ایشی ء دگ
 نداریت اگاں ترند بہ بیت گدا اے دگ ء مردمانی حداوت حیرا بکنت۔

گوات توند تر بیت ء شرزانگ بیت کہ گوات کشگ ء انت، رودین
 گوشیت من ء تو ہردک اے کوراگٹ بان اے کور ء ہلاسی ء پیسر آپ مارا گیت
 پادان ترند کنت گوات سارت انت بلئے مردانی رواجان جان گرم بیت دانگ
 ء ترمپ کپگ بنا بیت۔ اللہ داد گوشیت ” من ء ء ترا گہرے جنت ء کشیت
 رودین گوشیت گہر ء جنگ ء من ء تو سر بیاں حداوت واہگ بیت۔ اے کور ء
 دگہ راہے در نہایت دان سرکی ء نزیک مہ کنت۔ پدامنی ء تئی رواجان ہور مرچی
 تیز انت رودین راہ رواجی دو پیش بُریت یک یے وتی دیما دنت دومی اللہ داد
 دنت دیم ء بدے ہور روگ نیلیت چمان آپ مہ لگیت جان بلئے مسیت ترمپ
 ترند تر بنت ہے پیمان گوات اوں وتی دیما مٹ کنت ء ترند تر بوان بیت۔ مردانی
 دیما پیش ء سر لگ انت رودین پیش ء سران ترک جنت ء بند کنت ترمپ نرین
 رگام ء چو یک وڑاوتا دار انت وتی جاک ء اللہ دادا برز کنت گوشت منی چمان
 سیاہی یے دیما روان انت رودین گوشت ” بُزے اللہ دادا گوشت چون زان
 ء بُزے، رودین گشت اے دیر انت روگ انت۔ من ہمانی رواجاناں دیستگ
 کہ دیم سیاہی یے اسست اللہ دادا گوشیت تئی چم سک روژنا انت رودین
 گوشیت۔ اے پس گار انت ء انوں یک مردے رندا گوں انت مردم دور نہ بیت

اللہ داد گوشتیت۔ اے تو چوں زانے۔ رودین گوشت وکشی ۽ بوتیں دیری من ۽ ترا چہ جستگ ۽ دور شنگ ات بلئے اناں ماساری انت۔ بزاں مرد مئے دیم بیت اللہ دادا گوشتیت گڈا مردم سک نز یک بیت۔

رودین گوشت ”مرد دور نہ انت ۽ اے بز بچار گواش ۽ لگت مرد ہے راہ ۽ شنگ گوات ۽ دیم ہمیش انت۔ من ۽ تو ایر گوات ۽ روگ ۽ ہاں دومی مردم سر گوات ۽ روگ ۽ انت۔ اے وڑا مردم نز یک انت بلئے سک نز یک ۽ نہ انت اللہ داد جست کنت۔ اے کور سرو کی انت دگہ کورے؟ رودین گشت ہمودا کہ من ۽ تو ایر کپت انت سرو کی گپت کیوئی آگو ماسرو کی ۽ سر ۽ جہلا د پیدا ک انت۔ کسانیں کوہ ۽ سر کپگ ۽ گون مرد پس ۽ رسین ایت۔ اسپت پس یے شب ۽ نیم انت اسپت پس چوش نہ وسپت۔ اے جنے! اللہ داد گشت رودین گوشت ”مردم سک نز یک چہ گو شنگ۔ اے واست ۽ مردم ۽ دمب ۽ بوتگ ۽ اتلگ چہ ہلک ۽ گون انت گون زانگ نہ بنیت اللہ داد گوشتیت اسپت پسے کہ مردے بیت آسر یے ہمیش انت گار بیت بیا بلکیں شر تر انت ہے گیاں گون روان انت۔ ہور تر نہ تر بیت زمین ۽ ہچ گندگ نہ بیت رودین گوشتیت ماسک ۽ بوتین انت۔ مئے پادان وتی راہ وت دیت کت بلئے نوں مارا اے جمپ ۽ چہ ایر کپگی انت اللہ داد گوشتیت نا کو وتی حیاں گون وتی بکن من ۽ وتی دست بدے رودین گوشتیت تو ساری بو من تئی ساہگ ۽ گنداں ایر کیاں بان جایی کہ سک جہلگ بیت۔ بہ بند ۽ ایر کپ پہ جنجال یے دوئیں مرد ریکگ ۽ سر بہنت رودین گوشتیت۔ اے کور ۽ آپ دیر مکن کنت اے سرو کی انت سرے دور انت اللہ داد پیش یے برایت وتی دیم دات نوں ہور دیم ۽ روگ ۽ نیلیت۔ ہنچو راہ ساپ بیت رودین

گوشیت ”نوں تیگاپ دور نہ انت۔ اے میر آباد ۽ تیگاپ ۽ راہ انت مئے گور کشکی
 بلاس بوت کمیں دیم ۽ روئے دست راست ۽ چہ کشک در کیت دیم پہ تیگاپ ۽
 گورانی ۽ روت اللہ داد گوشیت۔ اے دگ نوں کیوئی کوسگ ۽ ہلک انت اد ۽
 شہران ایوک ۽ کوسگ انت دگہ قوم اول است بلئے کم۔

رودین گوشیت ”ہور چومشک ۽ دپ ۽ رچگ ۽ انت پادانی چیر ۽ آپ
 چست بوان انت، دیم ۽ روگ گران تر بوآن انت اگاں ہور ہر جاہ اے وڑ انت
 گڑا کور ۽ آپ آہگ ۽ دیر نہ کنت نوں اے کور ۽ تہار روگ بزان گوں وتاڈر منی
 کنگ انت نوں پادانی بن جاہ نیا ہگ ۽ انت اللہ داد گوشیت رودین گوشیت
 پاداں مدار من ۽ تو اگاں جاہ یے وتارا چیر ندات۔ اے شپ ۽ من ۽ تو ۽ ترا روج نہ
 کن اللہ داد گوشیت دور یک چڑکارے ۽ توار کیت رودین گوشیت بوشت سد
 گام ۽ تیرے ۽ توار کت اللہ داد گوشیت نوں چون کناں من ۽ تو لشکرے ۽ داوا ۽
 داشت کناں؟“ رودین گوشیت بچار باریں جاہے سر چیر دنیگ بیت۔ مئے دیم
 ۽ روگ نوں انچائین یے بیت پس کیت دوینانی کرا اوشت ایت رودین گوشیت
 بچار تلار ۽ بن ۽ تلعب نیست اللہ داد گوشیت دیما تلعبے است رودین گوشیت برو
 پہ تلعب ۽ مئے واست ۽ بندرے بیت۔

(12)

ماہکان کوہ ء ایر کپک ء پداوشیت آئی دپ ء درکیت ”من زانت ء
 اے گپ چیر نہ بیت۔ بلتے نون اے گپ وت اتک ء ساڑی انت دو قدم جنت
 پداوشتیت۔۔۔! ترمپ نون سک رچگ ء انت من کجام ڈیہہ سرا بکناں حق رد
 کنگ نہ بیت۔ یک بچکے دیم ء انت دومی دیم ء راجے مچ انت من چشیں
 بازیں بچ یے قربان کت کناں بلتے اے راستی ء چیر دیک گناہ یے مرچی گو من
 چون بیت۔ اے زانگ نہ بیت ماہکان ء ہور ء ترمپ کمیں داراں بنت پداوتی تھا
 اے جبر ء اول نیلت پہ شریں دلے یک جاہ یے یک پگر بیت ماہکان اوشیت۔
 دستان چہ آستونکاں لگوشیت چیراوتی لاپ ء دست جنت تو دگہ جبرے بوت ء تو
 دگہ باہوٹ یے بوت منی نزروری ترا چوگار کنت من وتی مرگ ء دپ ء روان
 اول پمن وت مرگ ء کارچ تیز انت ہور نون یک شل ء تزند تر بوآن انت۔ دیما
 روگ گران تر بوآن انت۔

ماہکان وتی پادان دیم دور دات نہ کنت بلتے پاداں نون راہ دیستگ
 تہار انت سرگوات وتی ڈول ء سک ء ایر رچگ ء انت۔ ماہکان سیک ء ہمرائی ء
 پادان دیم ء دور دیان انت۔ اے نوکیں جبرے بوت کہ بلوچ ء زند بندات نہ
 کتگ کہ گون شدت ء شرتگاں ہوار انت تو بلوچے ء دنیا ء در نہ بے بلتے اے دنیا
 ء شدت ء راوش اہت کن انت۔ ماہکان چادر ء شری ء مانپوشیت کہ آپ یے

جہلا دہ روان مرچی اے جاہ ء من یک ء تہناتئی مات پہ وت ء پہ تو چونیں اڈے
 چارت کت کنت۔ من ہے ہنکین ء تو ہے یک ء پدانزور بیت تئی آسر پر تو حداء
 ہے نبشتگ انت، پاد ء جنگ قسمت ء کتگ کہ دیما انگت تئی واستہ دگہ جہان یے
 است تئی مات ہے راہ ء مہمان انت ء مرگ جا ہے اوشتوک انت کدیں من
 سر بباں پدا آزانت ء منی قسمت منی دست ء ہچ نیست۔ اے ہورتئی قسمت انت
 ایشی ء کہ چوش داشتگ یے منی پادان نیلیت چست بباں من زاناں توتی قسمت
 ء گوں جہان پیداک یے ہنچو کہ من وتی قسمت ء بد بوتگوں۔ اے ہورتئی ہمراہ
 انت زاناں آسر چے بیت۔

اے امانت گو من دارگ بیت۔ زانت نہ کنناں اے گڈی ساعتاں
 دست ء پاد ء جنگ ء چے کسہ یے بوت کنت ہور وتی زرابی ء چہ بن آپ تچگ
 انت اگاں ہور اے وڑا بداریت کور منی پشت ء انت۔ اے سیک ء ریک آپ
 انت شور ء آپ نوں دیر انت راہ کپتگاں ”ملوک پادان ترند کن دیر نہ گوزیت۔
 اے کور تر اے وڑا گردگ نیلیت انگت راہ دور انت دیبی شیلگ ء ہور من ء دیم
 ء روگ نیلیت اے ہور مرچی اتلگیں حدائی دادے ء چہ کم نہ انت تو نوں زانگ ء
 پنج من تئی امین ء پاسپان انت تئی گپ ء من المی ء سر کنناں تئی مات حق ء راست
 انت۔ ساری ء وتی دود ء ریدگ بلنے چائی ساری وتی راستی ء من تئی حال ء الم ء
 سر کنناں پدا پجن ہرچی قسمت بیارت تئی زند تئی مات ء زند انت تو نوں چہ وتی
 مات ء حفاظت ء گوں ء تئی مات ہچ نہ بیت تہاری ء ہور انت، بلنے انگت زانگ
 بوت کہ مردم ء زات دیم ء است اے دیم ء مردیے سوار انت اے ہور دگہ کئے
 بوت کنت اے مرد ء جگر بلائے اے مرد وتی نام ء وڑا وتی جند ء تہا کوسگ یے

